ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΧΡ. ΚΟΝΤΑΞΑΚΗΣ

ΑΤΤΙΚΗ ΙΡΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ Ὁδὸς Μπουμπουλίνας ἀρ. 34

ΕΤΟΣ Ϛ'. Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Μαΐου 1903. ΑΡΙΘ. 9.

ΓΝΩΜΑΙ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΤΙΝΟΣ ΕΧΟΜΕΝ ΑΝΑΓΚΗΝ

Νομίζω, ὅτι δὲν θέλουσιν ὑπάρξει διαφωνίαι, διότι πανταχόθεν ἐνδείκνυται, ὅτι αἱ μελετώμεναι μεταρρυθμίσεις ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Χερσονήσῳ ἐμβάλλουσιν εἰς κίνδυνον τὸ ἡμέτερον γένος. «Ἑλλὰς ἄνευ Μακεδονίας δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ». Πρὸς σωτηρίαν αὐτῆς πρέπει νὰ δράσωμεν κατ' ἐξοχὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διεγείροντες τὸν Φιλελληνισμόν, ὅστις ὑπῆρχεν ἐν Εὐρώπῃ ἐπὶ ἀείμνήστου Κουμουνδούρου κατὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Θεσσαλίας καὶ ὑποδεικνύοντες τοὺς μεγάλους κινδύνους τοὺς ἐπικρεμαμένους ἐκ τῆς διαταράξεως τῆς ἰσορροπίας τῆς Μεσογείου θαλάσσης.

Δὲν στερούμεθα δὲ φίλων, ἀλλὰ πρέπει οὗτοι νὰ μάθωσιν ἀκριβῶς τί ζητοῦμεν. Φίλοι ἡμῶν εἶνε πάντες οἱ Εὐρωπαῖοι οἱ ἀγαπῶντες τὸ δίκαιον καὶ μισοῦντες τὰς δολοφονίας, φίλοι εἶνε πᾶσαι αἱ μεγάλαι δυνάμεις, αἱ γινώσκουσαι κρεῖττον ἡμῶν, ἡλίκην σπουδαιότητα ἔχει ἡ διατάραξις τῆς εἰρημένης ἰσορροπίας καὶ φίλοι εἶνε πάντες οἱ ἐπιστήμονες, οἵτινες τὰς βάσεις αὐτῶν ὀφείλουσι τοῖς Ἑλληνικοῖς γράμμασι. Τὸν φιλελληνισμὸν δύναται νὰ διεγείρῃ καὶ ἡ Κυβέρνησις καὶ οἱ ἰδιῶται καὶ τύχῃ ἀγαθῇ δὲν στερούμεθα τοιούτων ἀνδρῶν, οἷος ὁ πρώην πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος κ. Γεννάδιος καὶ ὁ νῦν ἐν Βερολίνῳ τιμῶν τὴν Ἑλλάδα κ. Κλέων Ραγκαβῆς.

Καὶ ταῦτα μὲν πρέπει νὰ πράξωμεν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἐν δὲ τῷ ἐσωτερικῷ νὰ συνταχθῶμεν ἐκ τῶν ἐνόντων στρατιωτικῶς, ὅπως ἐν ἀνάγκῃ ἀμυνθῶμεν μετὰ τῶν ἡμετέρων συμμάχων ὑπὲρ τῆς ἰσορροπίας τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν ἡμετέρων δικαίων.

Γ. Μιστριώτης

Καθηγ. Ἐθν. Πανεπιστημίου

—

«Ἡ μᾶλλον κατεπείγουσα ἀνάγκη τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, τῆς ὁποίας τὴν ἐκπλήρωσιν ὀφείλει πᾶς Ἕλλην νὰ εὐχηθῇ, εἶνε, νομίζομεν, ἡ εἰσαγωγὴ παρ' ἡμῖν αὐτῆς τῆς ἐννοίας τῆς πολιτείας, καὶ τοῦ κοινοῦ συμφέροντος. Ἐφ' ὅσον ἕκαστος τῶν πολιτῶν ἐπιδιώκει τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ φροντίζων μόνον ἰδιοτελῶς περὶ τῶν ἀμέσων αὐτοῦ συμφερόντων, συντελῶν εἰς τὴν διαφθορὰν τῆς πολιτείας, φάσμα οἰχόμενον διώκει. Εὐχόμεθα νὰ κατανοηθῇ τελείως καὶ νὰ χαραχθῇ βαθέως ἐν τῇ συνειδήσει ἡμῶν πάντων ἡ ἀλήθεια, ὅτι ἀτομικὴ εὐτυχία δὲν διαρκεῖ οὐδέποτε, κακοτυχούσης τῆς Πατρίδος, καὶ ὅτι, εὐτυχούσης ταύτης καὶ οἱ κακοτυχοῦντες ἰδιῶται πολλῷ μᾶλλον διασῴζονται. Εἴθε νὰ χαραχθῇ ἀνεξάλειπτος ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ τῷ νῷ ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων ἁπάντων ἡ συμβουλὴ τοῦ πρώτου τῶν Ἀθηνῶν πολίτου, τοῦ Περικλέους; «Ἐγὼ γὰρ ἡγοῦμαι πόλιν πλέω, ξύμπασαν ὀρθουμένην, ὠφελεῖν τοὺς ἰδιώτας, ἢ καθ' ἕκαστον τῶν πολιτῶν εὐπραγοῦσαν, ἀθρόαν δὲ σφαλλομένην. Καλῶς μὲν γὰρ φερόμενος ἀνὴρ τὸ καθ' ἑαυτόν, διαφθειρομένης τῆς πατρίδος, οὐδὲν ἧσσον ξυναπόλλυται· κακοτυχῶν δὲ ἐν εὐτυχούσῃ, πολλῷ μᾶλλον διασώζεται» (Θουκυδ. β. II κ. Ι. Χ.). Ἅμα κατανοηθῇ τοῦτο, τοῦθ' ὅπερ δὲν θεωροῦμεν δύσκολον, καθ' ὅσον δὲν ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο α ὐ τ α π ά ρ ν η σ ι ς, ἀλλὰ καλῶς ἐννοούμενον σ υ μ φ έ ρ ο ν, τότε δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ νομοθετικῶν ἢ διοικητικῶν μεταρρυθμίσεων.

Ν. Ν. Σαρίπολος

ὑφηγ. τοῦ Συνταγμ. Δικαίου

—

Ἡ ἀνάγκη ἡ «μᾶλλον κατεπείγουσα» θὰ εἶναι κάποιο στρατιωτικὸ δυνάμωμα. Μικροί, μὰ νὰ μᾶς συλλογίζονται κ' ἐμᾶς.

Στρατιῶτες. Ὅμως γιὰ νὰ εἶναι τὸ δυνάμωμα ὄχι μηχανικὸ καὶ ἀπέξω μόνο, ἀλλὰ μέσα στὸ αἷμά μας ριζοθεμέλιωτο, πρῶτα θὰ μᾶς χρειάζωνταν ἀ ν θ ρ ώ π ω ν ἀπόχτημα.

Καὶ τοὺς ἀνθρώπους θὰ μὰς τοὺς ἐδιδεν ἡ παιδεία.

Ἡ παιδεία στυλωμένη ἀμέσως ἀπὸ τὰ πρῶτα τοῦ σκολειοῦ μαθήματα, ὄχι στὴν ἀστόχαστη καταφροσύνη, ἀλλὰ σοφὸ δούλεμα τῆς ἐθνικῆς γλώσσας. Τῆς γλώσσας τοῦ κλέφτικου τραγουδιοῦ καὶ τοῦ Σολωμοῦ. Τῆς μίας καὶ τῆς μόνης ποῦ θὰ μᾶς φέρῃ πιὸ σιμὰ εἰς τὴν ἀθάνατην ἀρχαιότητα κρατώντας μας νέους πάντα.

Γιατὶ σωστὴ γλῶσσα θὰ πῇ σωστὸς νοῦς.

Τὴν παραπεταμένη Σταχτοπούτα δέομαι καὶ τὸ Κράτος νὰ γνωρίσῃ πῶς εἶναι ἡ Βασιλοπούλα, καὶ νὰ τὴν ὑψώσῃ στὸ θρόνο ποῦ τῆς ταιριάζει.

Δέομαι κάποιο ἄλλο ἀλφαβητάρι ν' ἀνοιχτῇ ἐμπρὸς στὰ μάτια τοῦ σημερινοῦ παιδιοῦ, τοῦ αὐριανοῦ πολίτη.

Δάσκαλος νὰ γίνῃ ὁ ποιητής.

Κ. Παλαμᾶς

Γραμματεὺς ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ

—

Οὔτε περὶ τοῦ στρατοῦ, οὔτε περὶ τοῦ στόλου, οὔτε περὶ τοῦ ἱερατείου αὐτῆς φροντίζει ἡ Ἀγγλία τόσον, ὅσαν περὶ τῶν ἀρχιδικαστῶν της, εἰς οὓς ὀφείλει τὴν ἀφετηρίαν τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου της. » Ἡ ἀνόρθωσις

τῆς δικαιοσύνης» ὡς βάσεως ἀρωγοῦ τῆς οἰκονομικῆς, στρατιωτικῆς καὶ ἐκπαιδευτικῆς ἀνορθώσεως, καὶ πάσης ἀγαθῆς ἐκδηλώσεως τοῦ δημοσίου καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ βίου. Ἰδοὺ ἡ πρώτη διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἀνάγκη, τῆς ὁποίας τὴν πλήρωσιν πρέπει πᾶς Ἕλλην νὰ εὔχεται.

Ν. Δημητρακόπουλος
δικηγόρος

—

Καὶ 100,000 μαχίμους στρατιώτας ἂν δυνηθῇ νὰ παρατάξῃ ἡ Ἑλλὰς καὶ δέκα ἀκόμη θωρηκτὰ ν' ἀποκτήσῃ, στρατοὺς δὲ καὶ στόλους ἐμπειροπολέμους νὰ καταστήσῃ, οὐδὲν θὰ κατορθώσῃ ἄνευ τῆς ἐπινεύσεως τῶν Δυνάμεων. Ὅπως δὲ αὗται ἐπινεύσωσιν ἀπαιτεῖται ἡ ἐκτίμησις καὶ ὁ θαυμασμὸς αὐτῶν διὰ τὰ ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐσωτερικῆς διοικήσεως καὶ τὴν γιγαντιαίαν πρόοδον τῆς ἐκπαιδεύσεως, τῆς συγκοινωνίας, τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου.

Κατ' ἐμὲ ἡ μᾶλλον κατεπείγουσα ἀνάγκη διὰ τὸ ἑλληνικὸν Κράτος εἶνε ἡ ὑπὲρ τῆς πραγματικῆς καὶ πρὸς τὸ σημερινὸν ὕψος αὐτῆς συμφώνου ἐκπαιδεύσεως τοῦ τόσῳ εὐμαθοῦς καὶ εὐφυοῦς ἑλληνικοῦ λαοῦ μέριμνα, ἡ δὲ εὐχὴ ἣν ὀφείλει πᾶς Ἕλλην νὰ ἐκφέρῃ ὑπὲρ τοῦ ἑλληνισμοῦ, εἶνε νὰ φανῶμεν οἱ ἐλεύθεροι Ἕλληνες ἀντάξιοι τῶν δούλων Ἑλλήνων ὅπως τότε ἀσφαλῶς ἀφομοιωθῶμεν.

Α. Χριστομάνος
Καθηγ ἐν τῷ Ἐθν. Πανεπιστημίῳ

ΟΙ ΠΑΡΙΣΙΝΟΙ

—

Οἱ κάτοικοι τῶν Παρισίων εἶνε περίεργοι μέχρι μωρίας. Ὅταν ἐφθασα παρετηρούμην ὡς νὰ εἶχον πέσει ἐξ οὐρανοῦ. Γέροι, νέοι, γυναῖκες, παιδία, ὅλοι ἤθελον νὰ μὲ ἴδουν. Ὅταν ἐξηρχόμην ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεχε στὰ παράθυρα. Εἰς τὰς πλατείας ἔβλεπον αἰφνηδίως νὰ σχηματίζηται γύρω μου εἰς κύκλος. Εἰς τὸ θέατρον ἔβλεπον ἑκατὸ τηλεσκόπια διευθυνόμενα εἰς τὸ πρόσωπόν μου. Ἐγέλων ἐνίοτε ὅταν ἤκουον ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι οὐδέποτε ἐξῆλθον τοῦ δωματίου των νὰ λέγουν· «Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι ἔχει ὕφος Περσικόν».

Ἀξιοθαύμαστον πρᾶγμα! Εὕρισκον φωτογραφίας μου εἰς ὅλας τὰς γωνίας, εἰς ὅλα τὰ ἐργαστήρια. Τόσον ἐφοβοῦντο μήπως καὶ δὲν μὲ ἴδοῦν ἀρκετά.

Ὅσην καλὴν ἰδέαν καὶ ἂν εἶχον διὰ τὸν ἑαυτόν μου δὲν ἐνόμιζον ὅτι ἤμην τόσῳ περίεργος σπάνιος, ὥστε νὰ ταράττω τὴν ἡσυχίαν μιᾶς τόσῳ μεγάλης πόλεως, ὅπου δὲν ἤμην καθόλου γνωστός. Τοῦτο μὲ ἔκαμε ν' ἀφήσω τὸ περσικὸν ἔνδυμα καὶ νὰ ἐνδυθῶ, ὡς Εὐρωπαῖος διὰ νὰ ἴδω ἂν καὶ τότε ὑπῆρχεν εἰς τὴν φυσιογνωμίαν μου τί τὸ ἀξιοθαύμαστον. Ἐλεύθερος τῶν ξένων κοσμημάτων εἶδον τότε τί ἤξιζον δικαίως. Ἔμενον ἐνίοτε ὁλόκληρον ὥραν εἰς ἕναν ὅμιλον χωρὶς νὰ μὲ παρατηρήσουν καὶ νὰ τύχῃ περίστασις ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ νὰ ὁμιλήσω. Ἀλλὰ ἂν κατὰ τύχην ἐμάνθανε κανεὶς ὅτι ἤμην Πέρσης, ἤκουον πάραυτα γύρω μου ἕνα βόμβον· — Ἄ! Ἄ!, ὁ κύριος εἶνε Πέρσης! Εἶναι ἓν πρᾶγμα αὐτὸ πολὺ περίεργον! Πῶς δύναται νὰ εἶναι Πέρσης;

MONTESQUE.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΔΩΔΕ

—

Η ΑΡΛΕΣΙΑΝΗ

—

Τὸν ἔλεγον Τζοβάννη. Ἦταν ἕνας ὡραῖος χωρικὸς εἴκοσι ἐτῶν, ρωμαλέος, τίμιος, σεμνὸς σὰν κορίτσι. Αἱ γυναῖκες ὅλαι τοῦ χωριοῦ τὸν ἐκύτταζαν μὲ καλὸ μάτι, ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶχε παρὰ μία μόνον εἰς τὸν νοῦν του, — μιὰ μικροῦλα Ἀρλεσιανή, ποῦ ἦταν ὁλόκληρη σκεπασμένη ἀπὸ βελοῦδον καὶ ταντέλλες. Τὴν εἶχε συναντήσει μιὰ φορὰ εἰς τὸν δρόμον τοῦ Ἀρλὰς καί ἀπὸ τότε ὅλαι του αἱ σκέψεις εἰς αὐτὴν συνεκεντροῦντο.... Ἀλλὰ στὸ σπῆτι του ὁ γάμος αὐτὸς δὲν ἤρεσε. Ὁ Τζοβάννης ἦτο ἀμετάπειστος καὶ ἔλεγεν: «Ἂν δὲν μοῦ τὴν δώσουν, θὰ σκοτωθῶ». Τότε οἱ γονεῖς ἤθελαν δὲν ἤθελαν ἠναγκάσθησαν νὰ δώσουν τὴν συγκατάθεσίν των, καὶ ὁ γάμος ἀπεφασίσθη νὰ γίνῃ μετὰ τὸν θερισμόν.

Μίαν Κυριακὴν λοιπὸν βράδυ ἡ οἰκογένεια ὅλη ἐδειπνοῦσεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σπητιοῦ. Ἦτο σὰν ἕνα συμπόσιον γαμήλιον Ἡ ἀρραβωνιαστικὴ δὲν ἦταν μὲν ἐκεῖ, ἀλλὰ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ συμποσίου δὲν ἔκαμναν ἄλλο παρὰ νὰ πίνουν εἰς ὑγείαν της.... Ἔξαφνα ἕνας ἄνθρωπος παρουσιάζεται εἰς τὴν πόρταν, καὶ μὲ τρέμουσαν φωνὴν ζητεῖ νὰ ὁμιλήσῃ εἰς τὸν κὺρ Στέφανον, μόνον εἰς αὐτόν. Ὁ ἄγνωστος τὸν πέρνει καὶ βγαίνουν ἔξω εἰς τὸν δρόμον.

— Εἶσθε ἕτοιμος — τῷ εἶπεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος — νὰ παντρέψετε τὸ γυιό σας μὲ μία γυναῖκα ἡ ὁποία ἦτον ἐρωμένη μου δύο ὁλόκληρα χρόνια. Αὐτὸ ποῦ σᾶς λέω τὸ ἀποδεικνύω κι' ὅλας. Πάρτε αὐτὰ τὰ γράμματα!...· Οἱ γονεῖς της τὰ ἤξευραν ὅλα καὶ μοῦ εἶχαν ὑποσχεθῇ νὰ μοῦ τὴν δώσουν· ἀλλ' ἀπὸ τότε ποῦ τῆν ἐζήτησεν ὁ γυιός σας, δὲν θέλουν πειὰ οὔτε νὰ μὲ ξέρουν....

— Καλά, εἶπεν ὁ μπάρπα Στέφανος, ἀφοῦ ἐδιάβασε τὰ γράμματα.

Ἐμπῆκε πάλιν μέσα ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του, καὶ τὸ δεῖπνον ἐτελείωσε μὲ μεγάλην εὐθυμίαν.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ μπάρπα Στέφανος καὶ ὁ υἱός του ἐβγῆκον μαζὶ ἔξω εἰς τὰ χωράφια. Ὅταν, ὕστερα ἀπὸ πολλὴν ὥραν, ἐγύρισαν ἡ μητέρα τοὺς ἐπερίμενεν ἀκόμα.

— Γυναῖκα — εἶπεν ὁ χωρικὸς ὠθῶν τὸν υἱόν του εἰς τὰς ἀγκάλας της, φίλησέ τον! Εἶνε ἕνας δυστυχισμένος!

Ὁ Τζοβάννης ποτὲ πλέον δὲν ἔκαμε λόγον διὰ τὴν Ἀρλεσιανήν. Ἀλλὰ τὴν ἀγαποῦσε πάντοτε τώρα μάλιστα περισσότερον ἀπὸ πρῶτα, ἀπὸ τότε ποῦ ἐμαθεν, ὅτι ἦτον ἐρωμένη ἑνὸς ἄλλου. Μόνον ἦτο πολὺ ὑπερήφανος, ὥστε νὰ μὴ εἴπῃ τίποτε καὶ αὐτὸ τὸν ἔφαγε, τὸ καϋμένο τὸ παιδί! Πολλάκις ἐπερνοῦσεν ὁλοκλήρους ἡμέρας μόνος εἰς μίαν γωνίαν, χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν. Ἄλλοτε πάλιν ἄρπαζε τὸ τσαπὶ καὶ ἔσκαπτε λυσσωδῶς. Ἔκαμνε μόνος τὴν ἐργασίαν ποῦ θὰ ἔκαμναν δέκα ἄνθρωποι..... Ἔπειτα, κατὰ τὸ βράδυ, ἔπερνε τὸ δρόμο τοῦ Ἀρλὰς καὶ ἐπερπατοῦσε μέχρις ὅτου ἔβλεπε τὰ κωδωνοστάσια τῆς πόλεως, τὰ ὁποῖα διεγράφοντο εἰς τὸ λυκόφως. Τότε ἐγύριζεν ὀπίσω. Ποτὲ δὲν ἐπῆγε μακρύτερα.

Βλέποντες αὐτὸν πάντοτε λυπημένον καὶ σκυθρωπὸν οἱ γονεῖς του δὲν ἤξευραν πλέον τί νὰ κάμουν. Προησθάνθησαν κάποιαν συμφοράν.

Μίαν φορὰν εἰς τὸ τραπέζι, ἡ μητέρα του παρατηροῦσα αὐτὸν μὲ μάτια γεμᾶτα δάκρυα, τοῦ εἶπε:

— Ἄϊ! λοιπόν, ἄκουσε Τζοβάννη, ἂν τὴν θέλῃς ἀκόμα, σοῦ τὴν δίνομε....

Ὁ πατέρας, κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἐντροπήν, εἶχε χαμηλωμένο τὸ κεφάλι.

Ὁ Τζοβάννης ἔκαμε σημεῖον ἀρνήσεως, καὶ ἐξῆλθε.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἤλλαξε ζωήν, προσποιούμενος ὅτι ἦτο πάντοτε εὔθυμος διὰ νὰ καθησυχάσῃ τοὺς γονεῖς του. Τὸν ξαναεῖδαν πάλιν εἰς τοὺς χορούς, εἰς τὰς ἑορτάς, εἰς τὰ πανηγύρια.

Ὁ πατέρας του ἔλεγε: «Ἐγιατρεύτηκε». Ἀλλ' ἡ μητέρα ἐφοβεῖτο πάντοτε καὶ δὲν ἔπαυε νὰ ἐπιτηρῇ τὸν νέον. Ὁ Τζοβάννης ἐκοιμᾶτο εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον μὲ τὸν μικρότερον ἀδελφόν του Καδέτον· ἡ γρηοῦλα ἔβαλε τὸ κρεββάτι της εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον, προφασιζομένη μὴ τὴν χρειασθοῦν καμμίαν φορὰν τὴν νύκτα.

Ἦλθε καὶ ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Μεγάλη κίνησις εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Τζοβάννη. Ἄνοιξαν τὰ νέα κρασιὰ καὶ ὅλοι οἱ χωρικοὶ ἦλθαν νὰ εὐχηθοῦν τὸν μπάρπα Στέφανον· ἔφαγαν, ἔπιαν, ἐχόρευσαν ἕως τὸ βράδυ. Καὶ αὐτὸς ὁ Τζοβάννης ἐφαίνετο χαρούμενος. Ἤθελε νὰ χορέψῃ τὴν μητέρα του· ἡ καλὴ γυναῖκα ἔκλαιεν ἀπὸ τὴν χαράν της ποῦ ἔβλεπε τὸν υἱόν της εὐτυχῆ.

Τὰ μεσάνυχτα ὅλοι ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν. Ἀλλὰ ὁ Τζοβάννης δὲν ἐκοιμήθη. Ὁ Καδέτος διηγήθη ἔπειτα ὅτι ὅλην τὴν νύκτα, ἔκλαιε σὰν μικρὸ παιδί.... Ἄ! σᾶς βεβαιῶ, ἦτο πολὺ εὐαίσθητο τὸ παιδὶ ἐκεῖνο!....

Τὴν ἄλλην ἡμέραν κατὰ τὰ ξημερώματα ἡ μητέρα ἤκουσε κάποιον νὰ βγαίνῃ τρέχοντα ἀπὸ τὸ δωμάτιον. Τῆς ἦλθεν ἕνα προαίσθημα.

»Τζοβάννη, ἐσὺ εἶσαι;» Ὁ Τζοβάννης δὲν ἀποκρίνεται· εἶνε ἤδη εἰς τὴν σκάλαν. Ἔξαφνα ἡ μητέρα πετιέται ὁλόρθη. «Τζοβάννη, ποῦ πᾷς;» Τὸν ἤκουσε ν' ἀναβαίνῃ εἰς τὴν σοφίταν· ἀναβαίνει καὶ αὐτὴ ἀπὸ κατόπιν του. «Παιδί μου, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!» Ἐκεῖνος κλίνει τὴν πόρτα καὶ βάζει τὸν σύρτην.

— Τζοβάννη, Τζοβάννη μου, μίλησέ μου· τί θέλεις νὰ κάνῃς;

Ψηλαφστά, μὲ τὰ γεροντικά της χέρια τρέμοντα, ψάχνει νὰ εὕρῃ τὴν κλειδαριάν.... ἕνα παράθυρο ἀνοίγεται ὁ δοῦπος σώματος πίπτοντος εἰς τὰς πλάκας τῆς αὐλῆς ἀκούεται καὶ ἔπειτα σιγή....

Τὸ δυστυχισμένο τὸ παιδὶ εἶχε ἠπῆ ἀπὸ μέσα του·

— Τὴν ἀγαπάω παρὰ πολύ.... Δὲν μπορῶ ἄλλο νὰ ζήσω χωρὶς αὐτήν.

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ ἐρωτοῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ποιὸς ἦτον ἐκεῖνος ποῦ ἐφώναζε ἔτσι, ἐκεῖ κάτω κατὰ τὸ σπῆτι τοῦ μπάρπα Στέφανου.

Ἦταν ἡ ἡμίγυμνη ἀκόμη μητέρα, ἡ ὁποία ἔκλαιε καὶ ὠδύρετο εἰς τὴν αὐλήν, μὲ τὸ ἄψυχον σῶμα τοῦ παιδιοῦ της στὴν ἀγκαλιά, ἐμπρὸς εἰς ἕνα πέτρινο κάθισμα λουσμένο ἀπὸ πρωινὴ δροσιὰ καὶ αἷμα.

Μετάφρασις Ε Κ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

—

Γκαῖτε. Ὁ γνωστὸς μέγας γερμανὸς ποιητής. Λίαν προώρως ἀνεπτύχθη διανοητικῶς τε καὶ αἰσθητικῶς. Ἤδη ἐν ἡλικίᾳ τριῶν ἐτῶν εἶχε τὸ αἴσθημα τοῦ καλοῦ· δὲν ἤθελε νὰ παίζῃ μὲ δυσειδῆ παιδία· ὁσάκις παρουσίαζον αὐτῷ ἕνα μικρὸν σύντροφον μὴ ὡραῖον, ἐκυριεύετο ὑπὸ σφοδρᾶς ὀργῆς καὶ δὲν ἦτο πλέον δυνατὸν νὰ τὸν καταπραΰνωσιν. Ὅταν ἤρχισε νὰ συχνάζῃ εἰς τὸ σχολεῖον, παρεπονεῖτο συχνάκις εἰς τὴν μητέρα του ὅτι δὲν ἔχει οὔτε ὡραίους, οὔτε εὐφυεῖς συντρόφους. Ἡ μήτηρ του ἐπέπληττεν αὐτὸν διὰ τὰς γελοίας ἀξιώσεις του ταύτας καὶ διά τὴν ἀλαζωνικήν του ἐν γένει διαγωγὴν πρὸς τοὺς συνομήλικας καὶ συντρόφους τοῦ σχολείου· ὁ Γκαῖτε ἀπήντησε: «Τώρα »διὰ τῶν τρόπων τούτων μόνον διακρίνομαι ἀπὸ »τοὺς συντρόφους μου· ἀλλὰ μίαν ἡμέραν θὰ »διακριθῶ καὶ κατ' ἄλλον τρόπον!..,» Ἄλλοτε πάλιν διεκήρυξεν ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἱκανοποιήσῃ αὐτὸν ὅ,τι ἱκανοποιεῖ καὶ ἀρκεῖ εἰς τοὺς συνήθεις ἀνθρώπους. Ταῦτα δὲ πάντα ἔλεγε λίαν μικρὸς τὴν ἡλικίαν ὤν. Ἤδη ἑπτὰ ἐτῶν παῖς ἐπεθύμει νὰ ἔχῃ ἰδιαίτερον Θεόν· ὁ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν συμβὰς ἐν Λισαβώννῃ σεισμὸς κλονίζει τὴν χριστιανικήν του πίστιν καὶ ἀμέσως συλλαμβάνει τὴν ἰδέαν νὰ ἔλθῃ εἰς σχέσεις μὲ τὸν «Θεὸν τῆς φύσεως», ἐφ' ᾧ καὶ ἐγείρει κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς φαντασίας ἐντὸς τοῦ δωματίου του ἕνα βωμόν, ἐφ' οὗ καθ' ἑκάστην καίει φύραμά τι ἀρωματικόν, τὸ ὁποῖον ἔκαιε δι' ἑνὸς φακοῦ συγκεντρῶν δι' αὐτοῦ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Ἐν ἡλικίᾳ 13 ἐτῶν συχνάκις κατελαμβάνετο ὑπὸ μελαγχολιῶν καὶ ἠγάπα τὴν ἀπομόνωσιν εὑρίσκων ἡδονὴν ἐν τῷ μελαγχολεῖν. Ἀργότερον δὲ ἔσχε καὶ μίαν ὀπτασίαν· ἡμέραν τινὰ δηλαδή, ὡς διηγεῖτο τοῦτο ὁ ἴδιος, εἶδε τὸ ὁμοίωμα ἑαυτοῦ ἐρχόμενον ἐξ ἀντιθέτου διευθύνσεως πρὸς προυπάντυσίν του.

—

Λόρδος Βύρων Εἴπερ τις καὶ ἄλλος νευροπαθὴς ποιητής. Ὁ πατήρ του ἦν πλοίαρχος διαγαγὼν βίον τρικυμιώδη καὶ ἔκδοτος εἰς ἀσωτείας, δὶς δὲ νυμφευθείς, δὶς διεζεύχθη. Ὁ Βύρων ἦν χοιραδικῆς δυσκρασίας καὶ ῥαιβόπους ὡς ἐκ τοῦ ραχιτισμοῦ τῶν ποδῶν· ἐν ἡλικίᾳ ὁκτὼ ἐτῶν ἠγάπησεν ἐμμανῶς μίαν κόρην συνομήλικά του. Ἡ πρώϊμος ἄλλως διέγερσις καὶ ἀνάπτυξις τῶν παθῶν καὶ αἰσθημάτων οὐχὶ σπανίως ἀπαντᾷ εἰς τοὺς ἐξόχους ἄνδρας· ὁ Δάντης π. χ. ὁ Γκαῖτε, ὁ Ἀλφιέρης, ὁ Ρουσσώ, ὁ Κανόβας καὶ ἄλλοι, ἀνῆκον εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην. Ἐκ μικρᾶς ἤδη ἡλικίας ὁ Βύρων ἐκυριεύετο ὑπὸ μελαγχολίας καὶ ἐβυθίζετο εἰς ῥεμβασμούς· τὰ συναισθήματα καὶ αἱ ὀρέξεις του ἦσαν ἄμετρα καὶ ὑπερβολικά· τινὰς ἐκ τῶν συνομηλίκων του ἠγάπα σφοδρῶς, ἄλλους ἐμίσει θανασίμως. Ὁ χαρακτήρ του ἦν ἀδάμαστος καὶ ἀτίθασσος· ὁ διδάσκαλος τοῦ σχολείου Drary ἔλεγε περὶ αὐτοῦ, ὅτι «τῷ ἔδωκαν νὰ δαμάσῃ ἕνα ἵππον τῶν ὀρέων». Ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ ἔσχε καὶ σπασμούς· τινὲς λέγουσιν ὅτι ἔπασχε καὶ ἐξ ἐπιληψίας.

Ἐνίοτε ἐνόμιζεν ὅτι τὸν ἐπισκέπτεται φάσμα τι, ἀλλὰ τοῦτο ὁ ἴδιος ὀπέδιδεν εἰς τὴν ὑπερδιέγερσιν τοῦ ἐγκεφάλου του. Ἦν λίαν ἔκδοτος πρὸς ἔρωτα καὶ ἀκολασίας. Αἱ ἰδιοτροπίαι του ἐγένοντο παροιμιώδεις· ὁ λόρδος Dudley μάλιστα ἐφρόνει ἐν πεποιθήσει, ὅτι ὁ Βύρων ἦτο παράφρων. Ὁπωσδήποτε ἡ ὑπερβολικὴ αὕτη ἔκφρασις χαρακτηρίζει ἀρκούντως τὴν νευροπαθειακὴν κατάστασιν τοῦ περιωνύμου ποιητοῦ τοῦ Childe-Harold καὶ τοῦ Don Juan

⁂

Πόπ. Ὁ γνωστὸς ποιητὴς ἄγγλος καὶ μεταφραστὴς τοῦ Ὁμήρου. Ἦν ῥαχιτικός· ἔσχε πολλὰς ὀπτασίας. Ἡμέραν τινὰ εἶδεν ἕνα βραχίονα ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ τοίχου· ἐκπλαγεὶς προσέδραμεν εἰς τὸν ἰατρόν του διὰ νὰ μάθῃ τί ἄρα γε νὰ ἦτο ἐκεῖνος ὁ βραχίων!

⁂

Ἐρρῖκος Χάϊνε Μετὰ μακρὰν καὶ ὀδυνηρὰν νόσον τοῦ νωτιαίου μυελοῦ (νωτιαίαν φθίσιν, ataxie locomotrice) ἀπέθανε τέλος ἐξ αὐτῆς ὁ πνευματώδης, εὐτράπελος καὶ συμπαθητικώτατος οὗτος ποιητής. **Σ. Ἀποστολίδης**

ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΣΤΙΣ (1)

Τὰ ἔθνη δὲν δοξάζονται οὐδὲ μεγαλουργοῦσιν ἄλλως, ἢ διὰ τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν ἱερὰν ἰδέαν αὐτῶν, ἥτις εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν συνθετικὴ δύναμις τῆς ἱστορικῆς αὐτῶν ἐν τῷ μέλλοντι ἐργασίας. Ἡ ἀφοσίωσις αὕτη εἶνε ἡ ἐθνικὴ πίστις. Ταύτην διδάσκει εἰς ἡμᾶς ὁ ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ ἀνυψούμενος ἥρως, ταύτην ἐπιβεβαιοῦσι τὰ παραδείγματα ἀνδρῶν, οἵτινες διὰ τῆς πίστεως αὐτῶν καὶ τῆς ἐθελοθυσίας συνετέλεσαν εἰς τὴν ἀνέγερσιν ἐκ τῶν ἐρειπίων τοῦ παρελθόνοος τοῦ μεγάλου οἰκοδομήματος τῆς παλιγγενεσίας. Ἀνεγεννήθη ἡ Ἑλλάς, ἐπέβαλε τὴν ἀναγνώρισιν τῆς ἀναγγενήσεώς της εἰς φίλους καὶ εἰς ἐχθρούς.

Πῶς ἐτελέσθη τοῦτο! Οὐχὶ διὰ τῆς ἀπραγμοσύνης, οὐχὶ διὰ τοῦ δισταγμοῦ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐργασίας, διὰ τῶν ἀγώνων, διὰ τῶν θυσιῶν, διὰ τῆς ὑπερφυοῦς ἐκείνης πίστεως, ἐξ ἧς ἀπέρρευσαν τὰ μέγιστα τῶν κατορθωμάτων καὶ αἱ ἱερώτατα τῶν θυσιῶν τοῦ ἀγῶνος τῆς ἀπελευθερώσεως. Ἡ πίστις αὕτη ἀνεβίβασε τὸν Πατριάρχην εἰς τὴν ἀγχόνην, ἐνέπνευσε τὸ χάνι τῆς Γραβιᾶς καὶ τὸ Μεσολόγγι, αὕτη ἐνίσχυσε τοὺς ἥρωας τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς Στερεᾶς, τοὺς μεγάλους θαλασσομάχους, πάντας τοὺς πρωτοστάτας καὶ θεμελιωτὰς τῆς Ἑλληνικῆς πατρίδος, σὲ ἐπὶ τέλους ἀθάνατε πολεμιστά τῆς Ἀλαμάνας, συνεχίζοντα ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν τὸ μέγα τὸ μοναδικὸν δρᾶμα τῶν Θερμοπυλῶν.

Κλίνομεν τὸ γόνυ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην πρὸ τοῦ ὁμοιώματος τοῦ ἥρωος. Ἂς ὁρκισθῶμεν πάντες πρὸ αὐτοῦ μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἐπίσημοι καὶ ἀνεπίσημοι. Τὴν κληρονομίαν ἣν κατέλιπον οἱ ἱδρυταὶ τοῦ ἐλευθέρου τούτου Κράτους, θέλομεν προσπαθήσει, τοῖς οἰκείοις αὐτῶν παραδείγμασιν ἀκολουθοῦντες, νὰ καταστήσωμεν μεγαλειτέραν, εὐγενεστέραν, τιμιωτέραν. Ἡ ἑλληνικὴ φυλή, ἡ τοσοῦτον δοκιμασθεῖσα καὶ ταλαιπωρηθεῖσα κατὰ τὸν τελευταῖον τοῦτον καιρὸν δὲν ἀπηύδησε, δὲν ἀπηλπίσθη, δὲν ἐκουράσθη. Ἐγρηγορεῖ, περισυλλέγεται, καραδοκεῖ. Ἔθνος οἷον τὸ Ἑλληνικὸν ἔχον ἐνδοξον ἱστορίαν αἰώνων, πολλάκις δοκιμασθέν, πολλάκις κακουχηθὲν καὶ ὑποκῦψαν, ἀναγεννηθὲν αὖθις ἀπὸ μακρᾶς ἱστορικῆς ἀφανείας, δὲν δύναται παρὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ μέγα ἔργον, οὗ πρὸ αἰῶνος μόλις αὖθις κατήρξατο ὑπὸ τοσοῦτον μεγάλους καὶ γενναίους οἰωνούς.

Ἐπικαλούμεθα παρὰ σοῦ καὶ παρὰ τῶν συναγωνιστῶν σου τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἐθνικῆς πίστεως, μεγαλόψυχε πολεμιστὰ τῆς Ἀλαμάνας. Ἀπὸ τὸν ἡρωισμόν σας, ἀπὸ τὰς θυσίας σας, ἀπὸ τὸ μαρτύριόν σας ἀπεκαλύφθη ἀριπρεπὴς ἡ ἑλληνικὴ παλιγγενεσία, ἐθεμελιώθη καὶ πάλιν ἡ νέα ἑλληνικὴ πατρίς. Δὲν θὰ ἐγκαταλίπωμεν αὐτήν, δὲν θὰ ἀδιαφορήσωμεν, θὰ διεκδικήσωμεν τὰ δίκαια αὐτῆς κατὰ παντὸς ἐπιβούλου.

Θὰ πράξωμεν τοῦτο μὲ τὴν ἱερὰν πεποίθησιν, τὴν ὁποίαν δημιουργεῖ τὸ δίκαιον τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, τὸ δίκαιον τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας.

Πρὸ τῶν κινδύνων δὲν θέλομεν δειλιάσει. Μᾶς τὸ διδάσκουσιν οἱ πρόγονοι. Μᾶς τὸ βροντοφωνεῖ ὁ βίος σου καὶ τὸ παράδειγμά σου, ἀξιομίμητε πρόμαχε τῶν ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος ἀγώνων.

Ζήτω τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος!

Ζήτω ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων!

Νεοκλῆς Καζάζης

Πρύτανις τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου

(1) Σ. Σ. Ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐθνικὴ Πίστις» δημοσιεύομεν χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας τὴν κατακλεῖδα τοῦ λόγου, τὸν ὁποῖον ἐξεφώνησε κατὰ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἥρωος Ἀθανασίου Διάκου ἐν Λαμίᾳ ὁ κ. Καζάζης πρύτανις τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου.

ΔΙΑΚΟΣ

Βουβός, βουβὸς κι' ἀμίλητος
στὸ μάρμαρο γραμμένος,
Τῆς Ρούμελης λιοντάρι
τῆς Διάκουρας παιδί.
Ὅμως σὰ γλυκολάλημα,
σὰ γοργοπέταμα τοῦ ἀητοῦ
Μέσ' σὲ γαλάζια πλάτη
γροικᾶμε τὴν ψυχή σου
Καὶ μέσα μας περίσσια
βογγοῦν καὶ τρέχουν κύματα
Καὶ μᾶς 'μιλοῦν καὶ μᾶς 'μιλοῦν
ἴσια, παληκαρίσια,
Ποῦ μόνο μὲ τὰ δάκρυα
καί τῆς καρδιᾶς τοὺς χτύπους
σωπαίνουνε γιὰ λίγο.

—

Βουβός, βουβὸς κι' ἀμίλητος
στὸ μάρμαρο γραμμένος,
τῆς Ρούμελης λιοντάρι,
τῆς Διάκουρας παιδί.
Καὶ τὸ κομμένο σου σπαθὶ
στὸ δυνατό σου χέρι,
Μοιάζει μὲ τὴν πικρὴ στιγμὴ
ποῦ κόβεται στὸν Οὐρανὸ
καὶ χάνεται ἕνα ἀστέρι

—

Καὶ νά, ξαφνιάσθη ὁ Παρνασσὸς
σὰ νὰ 'νοιωσε πῶς εἶναι
Κάποιος θεὸς ποῦ ἐρχότανε
γιὰ νὰ τὸν ξαναστήσῃ
Κ' ἡ ιΔάκουρα λαχτάρισε
κ' ἡ Διάκουρα φωνάζει·
—Ὦ χαῖρε, ὦ σπλάχνο μου ἱερό,
χιλιάκριβο καμάρι.
Ἐγώ 'μαι τώρα ἡ Διάκουρα
καινούργιος Παρνασσός.
Στὸ πρῶτό μου ὄνομα θαρρῶ
μιὰ δόξα μοῦ θυμίζουν·
Στὸ δεύτερο, τὴ λευθεριὰ
καὶ τὴν ἀντρειά μου λένε.

—

Ἐγώ 'μαι τώρα ἡ Διάκουρα
καινούργιος Παρνασσὸς
ποῦ στὰ νερά μου ἐλούστηκαν
νιογέννητες οἱ Μοῦσες
καὶ Φοῖβος ἄλλος φώτισε
παρθένες ὀμορφιὲς
κ' ἐβγῆκαν ἀπὸ ἐμὲ χρησμοὶ
τα κλέφτικα τραγούδια,
Ποῦ τὴ 'δική μου πήρανε
τὴ χάρη, τὸν ἀγέρα,
κ' ἐθέριεψαν κ' ἐστοίχειωσαν,
Στὸ Σοῦλι καὶ στὸν Ὄλυμπο
κι' ὁλοῦθε στὴν Ἑλλάδα
κπὶ πήρανε παληκαριὰ
καὶ πῆραν ὀμορφάδα.

—

Ἐγώ 'μαι τώρα ἡ Διάκουρα
καινούργιος Παρνασσός·
Ἐγὼ ποῦ τὸν ὡρμήνεψα
Σὰν ἀδελφὴ καὶ μάννα
Στὴν Ἀλαμάνα νὰ χτυπᾷ
καὶ σκλάβος νὰ φωνάξῃ
Τοῦρκοι κι' ἂν μὲ σουβλίσατε
ἕνας Γραικὸς ἐχάθη!
Ἐγὼ 'μαι ποὔβαλα στερνὸ
στὸ στόμά του τραγοῦδι.
Γιὰ ἰδὲς καιρὸ ποῦ ἐδιάλεξεν
ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ
τώρα π'ἀνθίζουν τὰ κλαριὰ
καὶ βγαίν' ἡ γῆς χορτάρι.

Χρῖστος Βαρλέντης

ΟΙ ΔΕΛΦΟΙ

Ἡ θέσις τῶν Δελφῶν εἶνε μία τῶν ὡραιοτέρων τῆς Ἑλλάδος, δὲν γνωρίζω δὲ ἄλλην θέσιν ἡ ὁποία νὰ κάμνῃ τόσην βαθεῖαν καὶ τόσην ἐπιβλητικῶς θρησκευτικὴν ἐντύπωσιν. Ὑπάρχει εἰς τὴν τοποθεσίαν αὐτὴν τὸ μυστήριον, τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ φρίκη τοῦ θείου. Τὸ ἱερὸν εἶνε χωμένον εἰς τὸ βάθος ἑνὸς θεάτρου ἀπὸ βράχους, μία δὲ κολοσσιαία βραχοσειρὰ τὸ περικλείει, δεσπόζει αὐτοῦ καὶ τὸ πνίγει, ἐνῷ τὰ ἄκρα τοῦ ἡμικυκλίου αὐτοῦ τὸ ἀποχωρίζουν ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον. Βράχοι πάλλευκοι, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ ἥλιος φαίνεται διπλασιάζων τὴν δύναμιν τῶν ἀκτίνων του, κορυφαὶ ἐπὶ τῶν ὁποίων πυκνοῦνται νέφη ἐγκυμονοῦντα κεραυνοὺς καὶ ἀστραπάς, χαράδραι στεναὶ καὶ μυστηριώδεις πολλαπλασιάζουσαι κάθε κρότον εἰς μυρίας ἠχούς, ἀτραποὶ ἀνοιγόμεναι εἰς ἀχανῆ βάθη, ἔδαφος ὑποκείμενον εἰς σεισμοὺς συχνότατα καταστρεπτικούς, ἀναθυμιάσεις ἀνερχόμεναι ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἐπιφέρουσαι μανίαν, νερὰ διαυγῆ, τὰ ὁποῖα νομίζει κανείς, ὅτι ἔγειναν διὰ ν' ἀποκαθαίρωσι πᾶν μόλυσμα, τί ἄλλο χρειάζεται δεῖγμα τῆς παρουσίας καὶ τῆς ἐνεργείας τῶν θεῶν καὶ ποῖος τόπος καταλληλότερος διὰ προσευχὴν καὶ προφητείαν;

Τὸ ἔδαφος εἶνε πετρῶδες, ἔλεγον στενάζοντες πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα οἱ διὰ θαύματος ὁδηγηθέντες εἰς τὸν Παρνασσὸν Κρῆτες. Δὲν δύναται νὰ εὐδοκιμήσῃ εἰς αὐτὸ ἡ ἄμπελος. Φεῦ: πῶς θὰ ζήσωμεν ἐδῶ καὶ πῶς θὰ συγκοινωνήσωμεν πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους;

Ὁ Θεὸς ὅμως ἀπήντησε:

— Δείλαιοι τί φοβεῖσθε; Θὰ ἐγείρω ἐδῶ ναόν, ναὸν πλούσιον, πρὸς τὸν ὁποῖον θὰ σπεύδωσι τοῦ κόσμου ὅλοι οἱ προσκυνηταὶ οὗ καὶ τὰ θύματα καὶ τὰ δῶρα.

Καὶ τῳόντι ὁ ναὸς ἱδρύθη καὶ ἐπὶ αἰῶνας ἐπάνω εἰς τὸ ἱερὸν ὄρος ἵστατο μεγαλοπρεπὴς καὶ πλούσιος, πλήρης ἀναθημάτων, κατάφορτος ἐκ τῶν ἀπαστραπτόντων λαφύρων τῶν μαχῶν, ἐν μέσῳ ἀπειραρίθμων οἰκοδομημάτων, προσφορῶν ὅλων τῶν λαῶν, ἀριστουργημάτων ὅλων τῶν αἰώνων Γύρω του τ' ἀγάλματα συνίστων ἕνα λαὸν ὁλόκληρον θαυμαστῶν καὶ ἀπετέλουν θαυμάσιον κόσμημα μαρμάρων καὶ μετάλλων.

Ὁ χρυσὸς καὶ ὁ ἄργυρος ἔλαμπον πανταχόθεν καὶ ὁ χαλκὸς προσελάμβανεν εἴτε διὰ μυστικῆς μεθόδου τῶν τεχνιτῶν, εἴτε διὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀτμοσφαίρας, ἐπίστρωμα ἁπαλὸν καὶ λεπτὸν ὡς τὸ μίλτον.

Ἀπὸ τὸν θαυμάσιον αὐτὸν κόσμον ἀπομένουν ἤδη ὑπέροχα ἐρείπια, ἡ πυραμὶς τῶν Μεσσηνίων, ὁμοία πρὸς τὴν ἐν Ὀλυμπίᾳ πυραμίδα, ἡ στήλη τῶν Ναξίων, ὁ θησαυρὸς τῶν Ἀθηναίων, ὁ θησαυρὸς τῶν Σιφνίων, τὰ παλαιότερα τοῦ θησαυροῦ τῆς Σικυῶνος καὶ μεμονωμένα λείψανα ἀγαλμάτων, ἀντιπροσωπεύοντα ὅλας τὰς ἐποχὰς τῆς ἑλληνικῆς τέχνης.

Θ. Ὠμόλλ

Διευθυντὴς τῆς Γαλλικῆς Σχολῆς

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΑΡΧΑΙΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ὁ **Ἡσίοδος** παραπονεῖται ὅτι δι' ἰδίας ἁμαρτίας ὁ ἄνθρωπος πάσχει· ὅτι δι' ἀπληστίαν καὶ ὕβριν πρὸς τὸν θεὸν ἐπεσπάσατο πάντα τὰ *λυγρὰ κήδεα*, ὑφ' ὧν νῦν κατατρύχεται. Ὁ ἄνθρωπος ἐξέπεσε τῆς ἀρχικῆς αὐτοῦ φύσεως· τὴν δὲ βαθμιαίαν τοῦ ἀνθρώπου ἠθικὴν κατάπτωσιν παρίστησιν ὁ ποιητὴς διὰ τῆς θεωρίας τῶν πέντε γενῶν, τοῦ χρυσοῦ, ἀργυροῦ, χαλκοῦ, ἡρωικοῦ καὶ σιδηροῦ. Τοὺς ἡρωικοὺς χρονους, ὧν τὴν βασιλικὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ λαμπηδόνα περιέγραψεν ὁ Ὅμηρος, ἐξυμνεῖ καὶ αὐτὸς καὶ καλεῖ τῶν ἡρώων ἀνδρῶν τὸ γένος θεῖον παριστὰς αὐτοὺς ἐν τοῖς νήσοις τῶν μακάρων μετὰ θάνατον ὀλβίως διατρίβοντας, *ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντας* ἧς ἡ ζείδωρος ἄρουρα φέρει μελιηδέα καρπὸν τρὶς τοῦ ἔτους θάλλοντα. Προυτίμα δὲ νὰ ἀποθάνῃ μᾶλλον ἢ νὰ ζῇ ἐν τοῖς πέμπτοις, ἤτοι τῷ σιδηρῷ γένει, ἐν οἷς οὔτε πρὸς τὸν ἀδελφὸν φιλία, οὔτε στοργὴ καὶ σέβας πρὸς τοὺς γέροντας γονεῖς οὔτε εὐσέβεια, οὔτε τιμὴ τῆς ἀρετῆς, οὔτε δικαιοσύνη, οὔτε αἰδὼς θὰ ὑπάρχῃ, θὰ τιμᾶται δὲ ἡ κακία καὶ ἡ ὕβρις, ὁ κακὸς θὰ βλάπτῃ τὸν ἀρείονα φῶτα διὰ κακολογιῶν καὶ ἐπιορκιῶν, ζῆλος δὲ δυσκέλαδος καὶ κακόχαρτος καὶ στυγερώπης θὰ ἐπακολουθήσῃ. Καὶ τότε καλύψασαι τὸ καλὸν πρόσωπον ἡ Αἰδὼς καὶ ἡ Νέμεσις θὰ ἐγκαταλίπωσι τὴν γῆν καὶ θὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ ἀθάνατον τῶν θεῶν φῦλον, εἰς τὸν Ὄλυμπον. Θὰ ὑπολειφθῶσι δὲ ἄλγεα λυγρὰ μόνον, κακοῦ δὲ σωτηρία οὐδεμία.

Ἀρχίλοχος δ' ὁ *Πάριος* (περὶ τὸ 650 π. Χ.) εὑρίσκει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐν τῷ κόσμῳ ὑπόκειται εἰς πολλὰ καὶ ἀνήκεστα κακά. Ταῦτα δ' ἔχει ἄλλοτ' ἄλλως· νῦν μὲν ἡμεῖς, ἄλλοτε δ' ἄλλοι. Ἀποτροπῆς δὲ μηχανὴν οὐδεμίαν κέκτηται κατ' αὐτὸν ὁ ἄνθρωπος. Τὸ μόνον φάρμακον τῶν κακῶν, ὃ ἔδωσαν οἱ θεοὶ τῷ ἀνθρώπῳ, εἶνε, λέγει, ἡ μετὰ καρτερίας ὑπομονή, ἡ *καρτερὴ τλημοσύνη*. Τὰ πράγματα δὲν μεταβάλλουσι φύσιν, οὔτε κλαίων δύνασαι νὰ θεραπεύσῃς τι κακόν, οὔδ εὐθυμῶν καὶ τερπόμενος νὰ καταστήσῃς αὐτὸ κάκιον. Ὅθεν μήτ' ἐπὶ τοῖς εὐτυχήμασιν ἀγάλλου μήτε ἐπὶ τοῖς δυστυχήμασιν ὀδύρου καθ' ὑπερβολήν, ἀλλὰ χαῖρε μὲν ἐπὶ τοῖς χαρτοῖς, ἀσχάλα δ' ἐπὶ τοῖς κακοῖς, ἀλλὰ *μὴ λίην*. Οὐδὲν κεῖται ἐν τῇ ἐξουσίᾳ τοῦ ἀνθρώπου· τὰ πάντα ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς τύχης ἢ τῆς μοίρας. Τοῖς θεοῖς τίθει τὰ πάντα· διότι οὗτοι πολλάκις ὀρθοῦσιν ἐκ κακῶν τοὺς ἐπὶ γῆς κειμένους, πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι τοὺς ἱσταμένους καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας ὑπτίους κλίνουσιν.

Δυσφορεῖ ὅτι τοὺς ἀποθανόντας οἱ ἄνθρωποι δὲν τιμῶσι, περιποιοῦνται δὲ μᾶλλον τοὺς ζῶντας. Καὶ τὸ μόνον δὲ προτέρημα, καθ' ὃ ὑπερέχει πάντων τῶν λοιπῶν ζῴων ὁ ἄνθρωπος, ὁ νοῦς, δὲν ἔχει κατὰ τὸν Ἀρχίλοχον ἀπόλυτον ἀξίαν· διοτι οἱ ἄνθρωποι ἔχουσι τοιοῦτον νοῦν, οἷον ὁ Ζεὺς καθ' ἡμέραν αὐτοῖς παρέχει, καὶ φρονοῦσι τοιαῦτα, οἷα συντυγχάνουσιν ἔργα. Ὁ Ζεὺς εἶνε τοῦ Οὐρανοῦ κύριος, αὐτὸς ἐφορᾷ τῶν ἀνθρώπων τά τε δίκαια καὶ τὰ ἄδικα ἔργα, αὐτὸς φροντίζει περὶ τῆς ὕβρεως καὶ δικαιοσύνης καὶ αὐτῶν ἔτι τῶν θηρίων.

Σιμωνίδης ὁ *Ἀμοργῖνος* (περὶ τὸ 640 π. Χ. οὐδεμίαν εὑρίσκει ἀξίαν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ. Οὐδὲν ἔχει ἐν τῇ ἐκουσίᾳ αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος, πάντων κύριος εἶνε ὁ Ζεὺς καὶ διευθετεῖ πάντα κατὰ βούλησιν. Οἱ ἄνθρωποι ζῶμεν ἐφήμεροι, ὥσπερ τὰ ἄμοιρα νοῦ θρέμματα, οὐδὲν γινώσκοντες πῶς θὰ ἐκτελέσῃ ἕκαστον ὁ θεός. Τρεφόμεθα δ' ἀείποτε δι' ἐλπίδων, οἱ μὲν ἀναμένοντες νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα, οἱ δὲ τῶν χρόνων αἱ περιτροπαί· οὐδεὶς δ' ὑπάρχει μὴ νομίζων ὅτι ἐς νέωτα θὰ βελτιωθῇ ἡ τύχη αὐτοῦ· οὕτω δὲ καταλαμβάνει ἕκαστον τὸ γῆρας πρὶν νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἐπιδιωκόμενον τέρμα. Ἄλλους δὲ πάλιν φθείρουσιν ὀδυνηραὶ νόσοι καὶ ἄλλους πέμπει ὁ πόλεμος εἰς τὸν Ἅδην, ἄλλοι θνήσκουσιν ἐν θαλάσσῃ ὑπὸ λαίλαπος καὶ τῶν πολλῶν τῆς πορφυρᾶς ἁλὸς κυμάτων καὶ ἄλλοι ἅπτονται τοῦ δι' ἀγχόνης δυστήνου θανάτου καὶ λείπουσιν ἐθελονταὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ἐν ᾧ δὲ τῆς ζωῆς ὁ χρόνος εἶνε ὀλίγος, ὁ τοῦ θανάτου ὑπάρχει ἀτελεύτητος. Ὅλως δ' ἄμωμος καὶ ἀκέραιος οὐδεὶς ὑπάρχει. Καὶ αὐτὸ τὸ ἀγαθὸν ὑπολαμβανόμενον, ἡ γυνή, εἶνε μέγιστον κακόν, δοθὲν ὑπὸ τοῦ Διὸς τῷ ἀνδρὶ πρὸς τιμωρίαν· διότι, ἐν ᾧ ἐκ τῶν γυναικῶν αἱ μὲν εἶνε ἀκάθαρτοι ὡς ὗες, αἱ δὲ πανοῦργοι ὡς αἱ ἀλωπεκες, αἱ δὲ λίταργοι ὡς αἱ κῦνες, αἱ δὲ ἀναίσθητοι καὶ βοραὶ ὡς ἡ γῆ, αἱ δὲ ἄστατοι ὡς ἡ θάλασσα, αἱ δὲ δύστροποι ὡς οἱ ὄνοι, αἱ δὲ ἐπίκλοποι καὶ δυσάρεστοι ὡς αἱ γαλαῖ, αἱ δὲ φιλάρεσκοι ὡς αἱ ἵπποι, αἱ δὲ αἰσχραὶ καὶ κακόβουλοι ὡς οἱ πίθηκοι, μόλις εὑρίσκει ὁ ποιητὴς μίαν τάξιν, ἔχουσαν τὰς ἰδιότητας τῆς φιλοπόνου μελίσσης. Οὕτω δὲ οὐδὲν μὲν τῶν κακῶν ἄπεστιν ἐκ τοῦ βίου, μυρίαι δὲ κῆρες καὶ ἀφόρητα δεινὰ τοῖς θνητοῖς ὑπάρχουσιν.

Μαργαρίτης Εὐαγγελίδης

Καθηγητὴς ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ.

...ΚΑΙ ΔΥΟ ΧΕΙΛΑΚΙΑ

Φτωχὸς ἐγώ, στὸν κόσμον αὐτόν
Ἂν ἔπαθα πολλά,
Κι' ἂν τῆς καρδιᾶς μου ὁ σπαραγμὸς
Φουρτούνιασε τριγύρα,
Πολλὰ ὅμως δὲν ἐζήτησα
Οὔτε ὄνειρα τρελλὰ
Δὲν ἔπλασα ποτέ μου :
Τοῦ πλούτου τὰ ἀξετίμητα
Τῆς Δόξας τὴν πορφύρα . . .

Στὴ μοναξιὰ ποῦ ζώνει με
Εἶμαι ἕνας ἴσκιος μόνο,
Τῆς λίμνης τῆς ἀκύμαντης
Ποθῶ τὴ σιγαλιά,
Σὲ κάτι ποῦ δὲν ἔρχεται
Τὰ χέρια πάντα ἁπλώνω,
Καὶ κάτι ποῦ ὅλο χάνεται
Ζητάω μέ ἀπελπισιά ! . . .

Δυὸ μάτια μόνο ὁλόμαυρα
Ποῦ ἐπάνω μου νὰ γέρνουν
Καὶ μιὰ καρδιὰ νὰ αἰσθάνεται
Γιὰ μένανε στοργή,
Καὶ δυὸ χειλάκια, ἐρωτικὰ
Νὰ ψιθυρίζουν δίπλα μου :
— Εἶνε γλυκειὰ ἡ ζωή ! . . .

Θρ. Ζωϊόπουλος

ΤΟ ΥΦΟΣ

Ἡ ἀληθὴς εὐγλωττία ὑποθέτει νὴν ἐξάσκησιν νῆς μεγαλοφυΐας (genie) *καὶ τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματος. Εἶνε πολὺ διάφορος τῆς φυσικῆς εὐκολίας τοῦ ὁμιλεῖν, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε ἢ ἓν προτέρημα, μία ἰδιότης εἰς ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἰσχυρὰ πάθη, ὄργανα εὔκαμπτα καὶ φαντασίαν ὀξεῖαν. Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνονται ζωηρῶς, συγκινοῦνται ὁμοίως, τὸ σημειοῦσι ἰσχυρῶς εἰς τὸν ἔξω κόσμον καὶ διὰ μιᾶς ἐντυπώσεως καθαρῶς μηχανικῆς μεταβιβάζουσιν εἰς τοὺς ἄλλους τὸν ἐνθουσιασμόν των καὶ τὰς διαθέσεις των. Εἶνε τὸ σῶμα τὸ ὁποῖον ὁμιλεῖ εἰς τὸ σῶμα. Ὅλαι αἱ κινήσεις καὶ ὅλα τὰ σημεῖα συντρέχουσι καὶ ὑπηρετοῦσιν ἐξ ἴσου. Τί χρειάζεται διὰ νὰ κλονισθῇ τὸ πλεῖστον ὡσαύτως τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ νὰ κατακτηθῇ ; Εἷς τόνος χονδρὸς καὶ παθητικός, λόγοι ταχεῖς καὶ ἠχηροί, συχναὶ καὶ ἐκφραστικαὶ χειρονομίαι. Ἀλλὰ διὰ τὸν μικρὸν ἀριθμὸν ἐκείνων τῶν ὁποίων ἡ κεφαλὴ εἶνε ἰσχυρά, τὸ καλλιτεχνικόν των αἴσθημα λεπτὸν καὶ ἐκλεκτόν, οἱ ὁποῖοι ὀλίγον λογαριάζουν τὸν τόνον, τὰς χειρονομίας, τὸν μάταιον ἦχον τῶν λέξεων, χρειάζονται πράγματα, ἰδέαι, λόγοι ὀρθοί. Δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀπασχόλησις τῆς ἀκοῆς καὶ τῶν ὀφθαλμῶν. Πρέπει νὰ ἐπενεργήσῃ τις ἐπὶ τὴν ψυχὴν καὶ νὰ ἐγγίσῃ τὴν καρδίαν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸ πνεῦμα.*

Τὸ ὕφος (style) *δὲν εἶνε ἢ ἡ τάξις καὶ ἡ κίνησις, τὴν ὁποίαν θέτει τις εἰς τὰς σκέψεις του. Τὸ ὕφος ἀποβαίνει στερεόν, νευρῶδες, σύντομον, ὅταν τις ὑποδουλώνει, ἁλυσσοδένει καὶ συσφίγγει τὰς σκέψεις αὐτοῦ, χαλαρὸν δέ, σχοινοτενὲς καὶ ἄτονον, ὅταν ἀφίνει τις αὐτὰς βραδέως νὰ διαδέχωνται ἀλλήλας, μὴ συνδεομένας ἢ χάριν τῶν λέξεων.*

Διατί τὰ ἔργα τῆς φύσεως εἶνε τόσῳ τέλεια; Εἶνε διότι ἕκαστοτ ἔργον εἶνε ἓν ὅλον, διότι ἡ φύσις ἐργάζεται ἐπὶ αἰωνίου σχεδίου, τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἀποχωρίζεται. Προπαρασκευάζει ἐν σιγῇ τὰ σπέρματα τῶν προϊόντων της, πρωτοσχεδιάζει διὰ μοναδικῆς πράξεως τὴν ἀρχικὴν μορφὴν πάσης ζώσης ὑπάρξεως, τὴν ἀναπτύσσει καὶ τὴν τελειοποιεῖ διὰ διαρκοῦς κινήσεως καὶ εἰς διαγεγραμμένον χρόνον. Τὸ ἔργον ἐκπλήσσει, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε τὸ θεῖον ἀπεικόνισμα, τοῦ ὁποίου φέρει τοὺς χαρακτῆρας καὶ τὸ ὁποῖον ὀφείλει νὰ μᾶς ἐκπλήττῃ. Τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα τίποτε δὲν δύναται νὰ δημιουργήσῃ. Δὲν θέλει παραγάγῃ τι ἂν μὴ πρότερον γονιμοποιηθῇ διὰ τῆς πείρας καὶ τῆς μελέτης. Αἱ γνώσεις εἶνε τὰ σπέρματα τῶν προϊόντων του. Ἀλλ' ἐὰν μιμῆται τὴν φύσιν εἰς τὴν πορείαν του καὶ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ, ἂν ἐγείρεται διὰ τῆς μετὰ προσοχῆς μελέτης τῶν ἀληθειῶν τῶν ὑψηλοτέρων, ἐὰν τὰς συνενώνει, τὰς ἁλυσσοδένει καὶ ἐκ τούτων κατασκευάζει ἓν ὅλον, ἓν σύστημα, θὰ ἐγκαθιδρύσῃ ἐπὶ ἀκλονήτων θεμελίων ἀθάνατα μνημεῖα.

Καλῶς γράφειν εἶνε τὸ αὐτὸ μὲ τὸ καλῶς σκέπτεσθαι, καλῶς αἰσθάνεσθαι καὶ καλῶς ἀποδίδειν. Εἶνε νὰ ἔχῃ τις ταυτοχρόνως πνεῦμα, ψυχὴν καὶ καλλιτεχνικὸν αἴσθημα. Τὸ ὕφος ὑποθέτει τὴν συνένωσιν ὅλων τῶν πλεονεκτημάτων τῶν διανοητικῶν καὶ τὴν ἐξάσκησιν αὐτῶν. Αἱ ἰδέαι μόναι ἀποτελοῦσι τὸ βάθος τοῦ ὕφους.

Τὸ ὕφος εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Τὸ ὕφος λοιπὸν δὲν δύναται οὔτε νὰ ἀναπτερωθῇ, οὔτε νὰ παραφερθῇ, οὔτε ἀλλοιωθῇ. Ἐὰν εἶνε ἀνυψωμένον, εὐγενές, ὑψηλόν, ὁ συγγραφεὺς θέλει θαυμάζηται καθ' ὅλους τοὺς χρόνους, διότι δὲν εἶνε παρὰ ἡ ἀλήθεια ἡ διαρκής, ἡ αἰωνία. Τὸ ὕφος εἶνε ὡραῖον ἀναλόγως τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ἀληθειῶν, τὰς ὁποίας παρουσιάζει.

Ἡ ποίησις, ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἱστορία ἔχουσιν ὅλαι τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον καὶ ἓν μέγα ἀντικείμενον: τὸν ἄνθρωπον καὶ τὴν φύσιν. Ἡ φιλοσοφία περιγράφει καὶ ἐξ-

ετάζει τὴν φύσιν. Ἡ ποίησις τὴν ζωγραφίζει, τὴν ἐξωραΐζει. Ζωγραφίζει ἐπίσης τὸν ἄνθρωπον, τὸν μεγαλοποιεῖ καὶ τὸν ἐξυψοῖ. Δημιουργεῖ ἥρωας καὶ θεούς. Ἡ ἱστορία δὲν ζωγραφίζει ἢ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ζωγραφίζει τοιοῦτον οἷος εἶνε.

Τὸ ὕφος τοῦ ἱστορικοῦ τότε μόνον ἀποβαίνει ὑψηλόν, ὅταν ἀποβλέπει τὴν εἰκόνα τῶν μεγαλειτέρων ἀνδρῶν, τῶν μεγαλειτέρων ἐπαναστάσεων, ἄλλως ἀρκεῖ νὰ εἶνε τοῦτο μεγαλοπρεπὲς καὶ ἐμβρυθές. Τὸ ὕφος τοῦ φιλοσόφου δύναται νὰ εἶνε ὑψηλὸν ὅταν οὗτος ὁμιλεῖ περὶ τῶν νόμων τῆς ψυχῆς, τοῦ διαστήματος τῶν παθῶν, ἄλλως ἀρκεῖ νὰ εἶνε σοβαρὸν καὶ σπουδαῖον. Ἀλλὰ τοῦ ῥήτορος καὶ τοῦ ποιητοῦ τὸ ὕφος πρέπει πάντοτε νὰ εἶνε ὑψηλόν. Οὗτοι ὀφείλουν νὰ μεταχειρίζωνται ὅλην τὴν ἰσχὺν καὶ νὰ ἀναπτύσσωσιν ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς μεγαλοφυΐας των ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτῶν.

DERIVALS (Ἐκ τῶν τοῦ BYFFON)

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΑΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀπρίλιος 1903

Πολυαγαπημένη μου!

Τώρα ποῦ στῆς τριανταφυλλιὲς ξανανθίζουν τὰ τριαντάφυλλα τὰ βελουδένια, τώρα ποῦ γυρνοῦν τὰ χελιδόνια, στὸ νοῦ μου πάλι ξανάρχονται αἱ ἀναμνήσεις τῶν ὡραίων ἐκείνων ἡμερῶν ποῦ ἐπέρασαν, ποῦ ἔφυγαν γιὰ πάντα!

Καὶ ἔτσι μοῦ ἔρχεται ἕνας πόθος τὸν ὕμνον τῆς ἀγάπης νὰ πλέξω, τῆς ἀγάπης μας τὰ πρῶτα χαμόγελα νὰ ψάλλω...

Ναί, θέλω ὅλα νὰ στὰ εἰπῶ. Σιγὰ--σιγὰ θά ξετυλιχθῇ ἡ ψυχή μου μπροστά σου.

Μιὰ ψυχὴ ποῦ ἀγαπᾷ νὰ ὀνειροπολῇ πάντοτε. Μιὰ ψυχὴ ποῦ τὰ βάθη της ἀκόμη δὲν ἐγνώρισες, δὲν εἶδες...

Πῶς στὸ θυμᾶμαι, γλυκειά μου Σάσα!...

Ἤσουνα μικρὴ παιδούλα. Τὸ μέτωπό σου ἦτο καθαρὸν ἀπὸ κάθε βέβηλη σκέψι. Τὸ στεφάνι τῆς ἀγνότητος δέκα Μάϊοι τὸ εἶχαν πλέξει τριγύρω ἀπὸ τὰ ὁλόμαυρα, πλούσια μαλλιά σου...

Ἤσουν ἡ Ἁγνὴ τοῦ τραγουδιοῦ, καὶ εἶσαι ἡ Ἁγνή...

Τότε σὲ πρωταγάπησα....

Θυμᾶσαι; Ἤτανε ἡ Φύσις γελούμενη καὶ ὁ οὐρανὸς ἅπλωνεν ἐπάνω μας προστατευτικὰ τὴν γλαυκήν του γαλήνην. Ὄνειρο ἡ ζωή. Ὄνειρον ἁπαλὸ καὶ γλυκύτατο...

Ἡ πασχαλιὲς ἐμύρωναν τὸν Ἀπριλιάτικον ἀέρα, κι' ἕνας παλμὸς ἐρωτος ἐκυμαίνετο εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν ὅλην.

Καὶ ἦτο ὡς ἕνας ἐναγκαλισμὸς τῶν ψυχῶν, καὶ ὡς μία πανήγυρις βλεμμάτων, καὶ ὡς ἕνα ἀπέραντον καὶ βουβὸν γονάτισμα μέσα εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγάπης, κάτω ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν τοῦ Ἀπριλίου.

Ὅλα τὰ θυμοῦμαι...

Καὶ ἀκόμα πειὸ πολὺ θυμᾶμαι τὴ βραδυὰν ἐκείνη τὴν ἀλησμόνητη.

Ἡ καμπάνες ἐκτυποῦσαν λυπητερὰ--λυπητερά. . . . Ἕνας Θεὸς κατέβαινεν εἰς τὸν τάφον....

Καὶ ἐμεῖς κρατούμενοι ἀπὸ τὰ χέρια σφιχτὰ--σφιχτὰ ἐσυνοδεύαμε τὴν κηδείαν του, τὸν Ἐπιτάφιον τὸν φωτερὸν καὶ ἀνθομύριστον....

Ὤ! τί ὡραία ποῦ ἦτο ἡ λιτανεία ἐκείνη!...

Μπροστά μας τὰ ξεφτέρια τὰ ὁλόχρυσα, καὶ οἱ σταυροὶ καὶ τὰ λάβαρα. Καὶ ἡ λαμπάδες, ἡ μύριες λαμπάδες... Καὶ τῆς μουσικῆς οἱ γλυκύτοτοι τόνοι ποῦ ἐμεθοῦσαν τὴν ψυχή....

Καὶ ἐπάνω μας τὰ τρεμουλιάζοντα ἄστρα, ποῦ ἔσταζαν τὰ δάκρυά των ἐπάνω στὰ νέα ἀσπρολούλουδα τῶν κάμπων.

Ποῦ ἐπηγαίναμε τότε, γλυκειά μου Σάσα;

Στὸν Οὐρανὸ ἢ στὸν Παράδεισο; . . .

Ἕνας πόνος βαθὺς καὶ ἀπέραντος, ἕνας πόνος βουβὸς ἀνέβαινε μέσα μας....

Ὁ πόνος ποῦ δένει σφιχτὰ--σφιχτὰ τῆς καρδιές....

Κάτι ἤθελα νὰ σοῦ εἰπῶ, καὶ δὲν μποροῦσα. . . . Κάτι σπαρτάριζε μέσα μου καὶ στὰ χείλη δὲν ἀνέβαινε.

Σὲ ἐκύτταζα μόνο καὶ σιωποῦσα. Ἤθελα τὴν ψυχή μου μέσα στὴν ψυχή σου νὰ χύσω. Ἤθελα νὰ γονατίσω μπροστά σου καὶ νὰ σοῦ εἰπῶ:

— Ἐσύ μου Ἐσύ!...

Ἄραγε νἄνοιωσες τότε τὴ θέρμη μου; Ποιὸς ξέρει. Θυμοῦμαι πῶς μὲ ἐκύτταζες προσεκτικά, καὶ πονετικὰ καὶ ἀγαπημένα. Εἶχανε τὰ μάτια σου τὰ μαῦρα κάτι ποῦ ἀπὸ μένα ξένο δὲν ἤτανε. Μοῦ ἐραίνετο πῶς ἐτρεμούλιαζε τὸ χεράκι σου στὸ δικό μου. Ὤ! μ' ἐκύτταζες μὲ τόση καλωσύνη, γλυκειά μου Σάσα!...

Ποιὸς ξέρει. Ἴσως νὰ μὲ ἀγαποῦσες τότε...

TRASS

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Συναυλία ποντικῶν.

Μὴ τρομάζητε μηδὲ ἐκπλαγῆτε ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς, ὅτι πρόκειται περὶ συναυλίας ποντικῶν.

Ἐφ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος μελετᾷ καὶ ἐρευνᾷ τὴν φύσιν, ἐπὶ τοσοῦτον ἀνοίγονται εἰς αὐτὸν ἀχανεῖς ὁρίζοντες καὶ νέα ζητήματα προβάλλονται πρὸς λύσιν.

Εἰς τὸ ἑξῆς ἡ χαριτωμένη ἀηδών, ὁ ψάλτης τῆς φύσεως καὶ τὸ γλυκὺ κανάριον μὲ τὸ κίτρινον αὐτοῦ πτέρωμα, δὲν θὰ ἔχουσι μόνα τὸ προνόμιον νὰ συγκινοῦσιν ἡμᾶς μὲ τὰ μεθυστικὰ αὐτῶν τερετίσματα καὶ τοὺς λιγεῖς λαρυγγισμούς.

Οἱ Ἰάπωνες ἤδη ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἀνατρέφουσιν εἶδός τι λεπτοφυῶν ἐντόμων, τὰ ὁποῖα ᾄδουσι καὶ τὰ ὁποῖα περιποιοῦνται, ὅπως ἡμεῖς τὰ διάφορα ᾠδικὰ πτηνά, ἐγκλείοντες αὐτὰ εἰς ἐπίχρυσα καὶ ὡραιότατα κλωβία.

Ἀλλὰ νὰ ἀκούσῃ τις ποντικὸν ᾄδοντα ὄχι μόνον φαίνεται παράδοξον καὶ περίεργον, ἀλλὰ καὶ χιμαιρικόν. καὶ ὅμως ὑπάρχουσι μοναδικά τινα παραδείγματα τοῦ περιεργοτάτου τούτου φαινομένου.

Ἰδιοκτήτης τις μεγάλου ξενοδοχείου ἐν τῇ Νοτίῳ Γαλλίᾳ παρετήρησεν ἀπό τινος χρόνου, ὅτι ὁσάκις εἰσήρχετο εἰς μίαν τῶν αἰθουσῶν τοῦ ξενοδοχείου, ἤκουε κελαδήμανα περιπαθητικώτατα. Κατ' ἀρχὰς ἐνόμισεν ὅτι πρόκειται περί τινος καναρίου γειτονικοῦ.. Ἀλλὰ τὸ περίεργον ἦτο ὅτι ὁσάκις τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου ἦσαν κεκλεισμένα ἐπὶ τοσοῦτον τὸ κελάδημα ἦτο εὐκρινέστερον καὶ ζωηρότερον, καὶ ἐφαίνετο ὡσεὶ ἐξερχόμενον ἐκ τῆς καπνοδόχης. Πλησιάζει καὶ τί νὰ ἴδῃ.... ὦ ἔκπληξις! . . . Τὸ ρύγχος ἑνὸς ποντικοῦ κεκρυμμένου εἰς τινα ὀπὴν τῆς καπνοδόχης.

Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ ποντικὸς ὡς εἰ ἀφῃρημένος ἐκ τοῦ ᾄσματός του, δὲν ἔπαυσε αὐτό, οὔτε ἐκρύβη, ἀλλ' ἐξηκολούθει ψάλλων.

Ἔκπληκτος ὁ ξενοδόχος παρετήρει παρακολουθῶν τὰς φαιδροτάτας κινήσεις τῆς μύτης καὶ τοῦ στόματος τοῦ ποντικοῦ. Δὲν εἶχε πλέον νὰ ἀμφιβάλῃ. Ὁ τραγῳδῶν ἦτο ποντικός.

Τὸ πρᾶγμα ἐξηκολούθησε ἐπὶ ἀρκετὰς ἡμέρας, καὶ τέλος κατώρθωσεν ὁ ξενοδόχος νὰ συλλάβῃ αὐτὸν καὶ χάρις εἰς τὰ γλυκύσματα τὰ ὁποῖα ἀφθόνως τοῦ ἐχορήγει τὸν ἐξημέρωσε καὶ τὸν εἶχε εἰς τὴν διάθεσίν του, ὅπως οἱ παρ' ἡμῖν περιφερόμενοι πόλεις καὶ χωρία καὶ ἐπιδεικνύοντες γυμνασμένους λευκοὺς ποντικοὺς προφητεύοντας τὸ μέλλον τοῦ δεῖνα ἢ δεῖνα διά τινων χαρτιδίων ἐντύπων, τὰ ὁποῖα ἔμαθον νὰ λαμβάνουσι διὰ τοῦ στόματός των εἰς τὸ κέλευσμα τοῦ κυρίου των.

Ὁ ἐν λόγῳ ποντικὸς εἶχε μικρὰ ὦτα ὀξύτατα, τὰ ὁποῖα ἐκίνει ρυθμικώτατα ὁσάκις ἐτραγούδει. Ἐφαίνετο λίαν ἔξυπνος· καὶ ἐφ' ὅσον παρήρχοντο αἱ ἡμέραι ἐπὶ τοσοῦτον ἔψαλλε περιπαθητικώτερον καὶ γλυκύτερον. Μάλιστα ἐφαίνετο καὶ ὑπερηφανευόμενος διὰ τὸ τάλαντόν του. Δὲν ἐπτοεῖτο ποσῶς ἀπὸ ξένα πρόσωπα· ἀπ' ἐναντίας ἐτραγούδει καλλίτερον ὁσάκις εἶχε περισσότερον ἀκροατήριον.

Ὡσαύτως ὁ πλοίαρχος ἀμερικανικοῦ τινος πλοίου, ηὐτύχησε — λέγομεν δὲ ηὐτύχησε, διότι εἶναι ἐκ τῶν σπανιωτάτων εὑρημάτων — νὰ εὕρῃ ποντικὸν τῆς φυλῆς ταύτης τῶν τραγουδιστῶν, ἐντὸς τοῦ κοιτωνίσκου του. Τὸν ἐξημέρωσε καὶ τὸν ἔκλεισε ἐντὸς κλωβίου. Βραδύτερον εὗρε καὶ δεύτερον, τὸν ὁποῖον συνέκλεισε μετὰ τοῦ πρώτου. Καὶ οἱ δύο δὲ τότε ἔψαλλον ἀπὸ κοινοῦ, ὡς δύο καλοὶ κανταδόροι, ὁ δὲ πλοίαρχος καθ' ἑκάστην εὑρίσκετο πρὸ ἀληθοῦ συναυλίας, τῆς ὁποίας τὸ σπάνιον ἐδιπλασίαζε καὶ ηὔξανε τὴν ἀξίαν.

Τί ἔχομεν ἀκόμη νὰ ἴδωμεν καὶ θαυμάσωμεν!

Α.Θ.Σ.

Ἑλληνικὴ ἀμφίεσις.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ 1897

—

Κακόμοιρη πατρίδα!
γιὰ πάντα ὀρφανή,
'σοῦ σβύνουν τὴν ἐλπίδα!
Σοῦ κλέβουν τὴν τιμή!

—

Κακόμοιρες μανάδες!
Τὰ δόλια σας παιδιά,
Ἀλύπητοι φονιάδες
τὰ ρήχνουν 'στὴ φωτιά!

—

Κακόμοιροι ραγιάδες!
τὴ μαύρη σας ζωή,
Ἀλύπητοι φονιάδες
ποτίζουνε χολή!

—

Πατρίδα καὶ ραγιάδες,
γιὰ λίγο ὑπομονὴ
θὰ λάβουν κ' οἱ φονιάδες
κι' αὐτοὶ τὴν πληρωμή!

CH.

Στὸ λεύκωμα τῆς Μικρούλας

—

Χαριτωμένη μου μικρούλα
σκορπίζεις γύρω σου χαρά,
'σὰν ἀνοιξιάτικη αὐγοῦλα,
'σὰν φεγγαριοῦ φεγγοβολιά.

Νικᾷν τ' ἀθῶά σου τραγούδια,
νικᾷν τ' ἀθῶά σου παιγνίδια,
τὴ χάρι ποῦχουν τὰ λουλούδια,
τὴ χάρι ποῦχουν τὰ στολίδια.

Ὅσες εὐχές, χρυσᾶ λογάκια,
ὅσα σ' αὐτὸ σοῦ γράφουν ὅσα,
νὰ γίνουν στὴ ζωή σου τόσα
χαρίσματα καὶ στολιδάκια.

Ποιὸ γρηγορώτερ' ἀπ' τὸ χρόοα
νὰ τρέχῃ πάντα ἡ προκοπή σου
καὶ κάθε τῆς καρδιᾶς σου πόνο
νὰ σβύνῃ πάντα ἡ προσευχή σου.

Κι' ὅσα ζηλεύει μιὰ μαννοῦλα
ἀγάπη κι' ὠμορφιὰ καὶ χάρι
καὶ σὲ στολλίζουνε μικροῦλα
νὰ γίνῃς τοῦ σπητιοῦ καμάρι. Σπ.

Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ

—

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἤδη ὁ λεπτοδείκτης ἐδείκνυε τὴν θην παρὰ πέντε λεπτά. Πέντε λεπτὰ ἀκόμη. Ἡ Νίνα ριγῶσα πλήρης φρίκης καὶ τρόμου ἠγέρθη τοῦ καθίσματός της.

— Πήγαινε λοιπόν!...

— Μὰ μὲ κοροϊδεύεις τώρα.... γιατί ἔγινες ἔτσι.... Κάθησαι γρήγωρα ! Σὲ διατάσσω.

Καὶ εἰς αἰφνηδίαν περίπτυξιν ἡ Νίνα τὸν ὤθησε ἀποτόμως καὶ ἔδραμεν εἰς τὴν θύραν κράζουσα διὰ φωνῆς ἀγωνιώδους·

— Θὰ τὸν σώσω !... Θὰ τὸν σώσω !...

Ὁ σύζυγός της λυσσῶν ἐκ μανίας τὴν προέλαβεν εἰς τὴν θύραν καὶ δράξας αὐτὴν ἐκ τῶν ὡραίων της βοστρύχων τὴν ἔρριψε δι' ἰσχυρᾶς ὠθήσεως ἐπὶ παρατυχόντος ἀνακλίντρου.

—'Αθλία !... Εἶσαι λοιπὸν καὶ προδότις.

Ἡ στιγμὴ ἦν κρίσιμος. Ἡ Νίνα ἐν τῇ φρικώδει ταραχῇ της ἔρριψεν ἄπελπι βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὡρολογίου. 'Ακριβῶς ἐννέα. Ἤδη ἡ ὄψις της ἔλαβε τοῦ νεκροῦ τὴν χροιάν. Ἡ καρδία της ἐκτύπα μετὰ δυνάμεως. Ρίγη ἀπότομα διεσταυροῦντο ἐπὶ τῶν νεύρων της. Προσήλωσε τοὺς σβεννυμένους ὀφθαλμούς της ἐπὶ τοῦ λεπτοδείκτου αἱ ἀνέμενεν ἐν φρικώδει ἀγωνίᾳ. Ὁ σύζυγός της ἔκπληκτος ἐπὶ τῇ φρικτῇ ἀπελπισίᾳ της, ἔστη ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα. Σιγὴ μυστηριώδης, σιγὴ ἐπαπειλοῦσα τρομερὰν καταιγίδα ἐτηρεῖτο καὶ μόνον οἱ κτύποι τοῦ ἐκκρεμοῦς ἀντήχουν ἀνιαροὶ καὶ ἤρεμοι. Εἰς τὰ ὦτα τῆς Νίνας ἡ ἦχοι ἐκεῖνοι οἱ ἥσυχοι καὶ τακτικοὶ ἐβόμβουν δυσοίωνοι καὶ ἀνηλεεῖς ὡς κώδωνες κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου. Αἴφνης ἐν τῇ τρομώδει ἐκείνῃ ἀγωνίᾳ εἰς αἰφνιδίαν τοῦ λεπτοδείκτου κίνησιν κρότος ἀνηλεὴς καὶ ἀπαίσιος ἀντήχησεν ἐν τῇ σιγῇ καὶ ἡ Νίνα ἐκβαλοῦσα κραυγὴν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου. ἀναίσθητος καὶ ἡμιθανής. Τὰ χείλη της ἐψιθύρισαν μὲ φρικτὸν τόνον μίσους:

— Δολοφόνε !...

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν εἰς τοὺς δρόμους ἠκούσθη φευγαλέα φωνὴ ἀγυιόπαιδος :

—Τὸ παράρτημα*... Τἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν!

Καὶ ἡ φωνὴ αὐτὴ ἡ δι' εἰρωνείας ἐπισφραγίσασα κατὰ τὴν φρικώδη ἐκείνην στιγμὴν τὸ κλέος μιᾶς ἀποπτάσης ψυχῆς συνεκλόνισεν ἐκ βάθους τὴν ἡμιθανῆ ψυχὴν τῆς Νίνας. Ὁ σύζυγός της τρέμων ἔδραμεν πρὸς αὐτὴν καὶ ἐνῷ τὴν ἐβοήθει ὅπως ἡμιγερθῇ τὸ ὄμμα της προσέπεσεν ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Νίκου, ἣν ἐκράτει ἡ Νίνα εἰς τὴν ἀναίσθητον χειρά της. Τὴν ἐξέβαλε μετὰ δυσκολίας ἐκ τῶν συνεσφιγμένων δακτύλων της καὶ τὸ βλέμμα του πυρέσσον καὶ ἀσθμαῖνον προσέπεσεν ἐπὶ τῆς ὑπογραφῆς. Φρίκη τὸν κατέλαβεν. Ἤδη μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης μυστήριον κεραυνοβόλον καὶ σπαρακτικὸν πρὸ αὐτοῦ ἀπεκαλύπτετο. Πᾶσαι αἱ πρὸ ὀλίγου μετὰ τῆς συζύγου του σκηναὶ ἐξετυλίσσοντο τώρα ἐν ὅλῃ αὐτῶν τῇ πραγματικότητι. Καὶ ἐν μιᾷ φρικώδει στιγμῇ παρήλλασαν πρὸ τῆς ἀλγούσης φαντασίας του αἱ τρομεραὶ σκηναὶ τῆς ἀτίμου πρὸς τὸν Νίκον διαγωγῆς του. Φρικιῶν καὶ τρέμων ὑπὸ τὴν δεινὴν κυριαρχίαν τῆς τύψεως ἀφῆκε τὴν σύζυγόν του ἀναίσθητον καὶ διὰ μικροῦ φανοῦ, μὲ βήματα ἐσπευσμένα καὶ περίφορα κατέβη εἰς τὸν κῆπον. Τὸ αἷμα εἶχε πλημμυρήσει εἰς τὴν κεφαλήν του καὶ φρίκη ὁλεθρία συνετάρασσε τὸ σῶμά του. Ἠρεύνησεν ὅλα τὰ μέρη τοῦ κήπου καὶ ἐν ἐπαισθητῇ ἀνακουφίσει οὐδὲν ἀνεκάλυπτεν Ἤρχισε νὰ ἀναπνέῃ ἐλευθέρως. Ἐδιπλασίασε τὰς ἐρεύνας του εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κήπου, ἀλλ' οὐδὲν ἴχνος. Ἐπείσθη πλέον ἀκραδάντως ὅτι δὲν εἶχεν αὐτοκτονήσῃ. Καὶ μετὰ στεναγμῶν ἀνακουφίσεως ἐπέστρεφεν εἰς τὴν θύραν. 'Αλλὰ φρίκη!... Οἱ πόδες του προσκόπτουσιν εἰς παρεμβληθὲν ἐμπόδιον καὶ ἐν ὑψίστῃ καὶ ὁλεθρίᾳ ταραχῇ τὸ πτῶμα τοῦ δυστυχοῦς Νίκου ἀποκαλύπτεται ἀσπαῖρον εἰσέτι πρὸ αὐτοῦ. Ἄγριος μυκηθμὸς ἐξῆλθε τῶν χειλέων του καὶ φρενήρης πίπτει ἐπ'αὐτοῦ μορμυρίζων ἀνάρθρως καὶ περιαλγῶς.

— Νίκο μου !... ἀδελφέ μου !... Ὤ!... εἶμαι ἄθλιος ! .. εἶμαι δολοφόνος !...

Καὶ τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἔξω εἰς τοὺς δρόμους ἠκούσθη ἡ εἴρων φωνὴ τοῦ ἀγυιόπαιδος :

— Τὸ παράρτητα!... Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐκλογῶν!...

.....

.....

Τὴν ἐπαύριον ἐν μιᾷ τῶν ἐφημερίδων τῆς πρωτευούσης τὸ κοινὸν ἀνεγίγνωσκε ἐν ἐκπλήξει καὶ ταραχῇ :

«Φρικτὸν δράμα συνετάραξε χθὲς τὴν θην ἑσπερινὴν ὥραν τὴν κοινωνίαν μας. Εἰς τὸν κῆπον ἑνὸς ἐκ τῶν τὰ πρῶτα παρ' ἡμῖν φερόντων εὐρέθη κατὰ τὴν ἄνω ὥραν τὸ πτῶμα τοῦ κ. Νικολάου Σ.*** ἐπιτυχόντος πρώτου βουλευτοῦ Κορινθίας. Τὸ δράμα αὐτὸ καλύπτεται ὑπὸ μυστηριώδους πέπλου καθότι ποικίλαι διαδόσεις κυκλοφοροῦσιν. Ἡ μᾶλλον σταθερὰ εἶναιὅτι ὁ κ. Ἰωάννης Δ.**' ὁ ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας εἶναι ὁ μόνος φονεὺς τοῦ ἀτυχοῦς καθ' ὅτι ἐκτὸς πλείστων ἐπιβαρυντικῶν κατ' αὐτοῦ, μία ὑπηρέτρια κατέθεσεν ὅτι μετὰ τὸν πυροβολισμὸν ἤκουσεν ἐκ τῆς θύρας τὴν σύζυγον τοῦ κ. Ἰωάννου Δ.*** ἀποκαλοῦσαν αὐτὸν δολοφόνον. Ἡ κυρία Δ... καὶ ὁ σύζυγός της ἀρνεῖται παντάπασι νὰ καταθέσωσι τι, τηροῦντες ἐπίμονον σιγήν. Ἡ ἀνάκρισις κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ κ. Ι.Δ...καθ' οὗ ἐξεδόθη καὶ ἔνταλμα συλλήψεως ἐπωφελούμενος τῆς πανσελήνου ἐπυροβόλησε τὸ θῦμάτου ἐκ τοῦ παραθύρου πρὸς τὸν κῆπον ἔνθα θὰ ἀνέμενεν ἀποκαλυφθεῖσαι συνέντευξιν τῆς συζύγου του. Ἡ κ.Δ...ὑπέβαλεν αἴτησιν διαζυγίου καὶ μετ' ὀλίγον ἀναχωρεῖ ὅπως ὑπηρετήσῃ ὡς μοναχὴ εἰς τὴν παρὰ τὴν Κόρινθον μονὴν τῆς Ἐλεούσας. Τὸ πτῶμα τοῦ ἀτυχοῦς μετεφέρθη σήμερον ὑπὸ Κορινθίων εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα, ἔνθα καὶ θὰ ταφῇ».

*
* *

Καὶ οὕτω εἰς τὴν αὐτοθυσίαν τοῦ ἀτυχοῦς Νίκου, εἰς τὴν ἡρωικὴν αὐταπάρνησιν του χάριν τοῦ ὄντως πλατωνικοῦ ἔρωτός του προσετέθη καὶ ἑτέρα σκληροτέρα αὐτοθυσία ἐκ μέρους τῆς Νίνας. Ἂν ἐκεῖνος ἐν μιᾷ γενναίᾳ στιγμῇ ἀνεδείχθη ἀληθὴς ἥρως, ἡ δυστυχὴς Νίνα ὑφίσταται τὴν ὑψίστην γενναιοφροσύνην τοῦ νὰ ζῇ ἐν φρικταῖς θλίψεσι καὶ καθημερινοῖς δακρύοις μετανοίας δι' ὧν ἀφθόνως ποτίζει τὸν τάφον, ὃν καθ' ἡμέραν ἐκ τῆς πλησίον μονῆς της ἐπισκέπτεται.

Τὴν ζωήν της τοῦ λοιποῦ ἀφιερώνει εἰς τὸν ἐξιλασμὸν μιᾶς ἀπερισκεψίας.

Ἀλεξ. Κ. Ἀναγνωστόπουλος

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

—

Τὸ ἐκ τῶν προτέρων συναίσθημα τῆς τύψεως καὶ τῆς πικρᾶς ἀλλὰ ματαίας μετανοίας, ἣν θὰ αἰσθανθῶμεν εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ θανάτου ἀνθρώπου, ὃν ἠδικήσαμεν εἶνε ἀποσοβητήριον πάσης κακίας καί πάσης πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀνευγενοῦς διαθέσεως. Τὸ ἐνθύμημα τοῦτο καταρρίπτει τὴν ψυχικὴν τρικυμίαν τοῦ πάθους καὶ γλυκὺ ρεῦμα ἀγάπης πληροῖ τὴν ψυχὴν ἣν καθιστᾷ εὐδαίμονα.

Σ. Καλλισπέρη

Εὐτυχὴς ὁ ζῶν ἐν κοινωνίᾳ παρ' ᾗ τὸ ἀγαθόν, τὸ καλὸν καὶ τὸ δίκαιον καθοδηγεῖ τῶν διευθυνόντων αὐτὴν τὰς πράξεις καὶ τὰ βουλεύματα· ἀλλ' εὐτυχέστερος ὁ μετ' ἀνθρώπων ἀναστρεφόμενος, ἐλάχιστα μὲν περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς φύσεως αὐτῶν ζητούντων, πλεῖστα δὲ ἔργα ἀγαθὰ καλὰ καὶ δίκαια πραττόντων, τῆς ὀρθοδοξίας πολὺ τὴν ὀρθοπραξίαν προαιρουμένων.

Κ. Φρεαρίτης

ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

—

Τὸ μέλι ὡς φάρμακον.

Τὴν ἐποχὴν ταύτην, ὅπου ὁ χειμῶν μᾶς ἀπεχαιρέτισεν, ἀλλὰ δὲν ἦλθεν ἀκόμη τὸ θέρος, τὰ κρυολογήματα δὲν εἶνε σπάνια. Ὑπάρχει ὅμως δι' αὐτὰ ἕνα φάρμακον γλυκύτατον. Μάλιστα γλυκύτατον καὶ μοναδικὸν δι' ὅλας τὰς συνεπείας, τὰς ὁποίας συνήθως ἔχουν τὰ μικρὰ αὐτὰ κρυολογήματα. Τὸ γλυκὺ αὐτὸ φάρμακον εἶνε τὸ μέλι. Ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε μοναδικὸν καὶ ὡς καθαρτικὸν καὶ ὡς τονωτικόν. Μιὰ κουταλιὰ μέλι βρασμένο εἰς ἕνα ποτῆρι γεμᾶτο νερὸ εἶνε ἡ καλλίτερη διὰ τὸν πόνον τοῦ λαιμοῦ. Ἐπίσης ὅταν εἶνε φλογισμένα τὰ μάτια σας πλύνατέ τα συχνάκις μὲ τὸ νερὸ αὐτὸ καὶ θὰ ἰδῆτε μεγάλην ὠφέλειαν.

Βουτήξατε ἕνα λινὸ μανδῆλι εἰς τὸ ὑγρὸ τοῦτο καὶ ἀφήσατε το εἰς τὰ μάτια σας. Τελεία καθαριότης εἶνε ἀναπόφευκτος.

Διὰ τὸ κρυολόγημα.

Οἱ Γερμανοὶ μεταχειρίζονται ἕνα θαυμάσιον ἰατρικὸν διὰ τὸ κρυολόγημα, τὸ ὁποῖον συμβουλεύω νὰ τὸ κάμετε διότι καί εὔκολον εἶνε καὶ ἀποτελεσματικόν.

Κτυπήσατε τὸν κροκὸν ἑνὸς αὐγοῦ εἰς 150 δράμια νερό, βάλετε ὀλίγο βούτυρο, τρία κομμάτια ζάχαρι καὶ μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας οὐΐσκης ἢ κονιάκ. Βάλετε το νὰ βράσῃ καὶ μόλις ἀρχίσῃ νὰ πάρῃ βράσιν μεταγγίσατέ το εἰς ἓν ἄλλο δοχεῖον, δύο τρεῖς φοράς, ἕως ὅτου καταπέσῃ ἡ φοῦσκά του καὶ βγάλῃ ἀφρό. Ἀφήσατέ το νὰ κρυώσῃ καὶ πέρνετε κάθε μία ὥρα ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

—

Ἡ καρδία τῶν ζώων ἐθεωρεῖτο παρὰ τῆς σχολῆς τοῦ Σαλέρνου ὡς σπουδαῖον ἰατρικόν.

— Τῆς δ' ἐλάφου ἦτο κατὰ τῶν διαβατικῶν νόσων. Τοῦ δὲ χοίρου κατὰ τῆς διαρκοῦς μελαγχολίας.

— Κατὰ Παυσανίαν, τὸ αἷμα τῆς αἰγὸς ἔχει παραδόξους ἰδιότητας καὶ δή, ὅτι διαλύει τὸν ἀδάμαντα.

— Ὁ δὲ Γαληνὸς γράφει· «Πάντων τῶν ἐδεσμάτων ἡ σὰρξ τοῦ χοιριδίου εἶνε θρεπτική».

— Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει, ὅτι τὸ θερμὸν κατάπλασμα ἐπὶ τοῦ στομάχου διευκολύνει τὸν πέψιν.

— Τὸ ὠμὸν κρέας καὶ τὸ μὴ καλῶς ἐψημένον, πρὸ πάντων δὲ τὸ χοίρειον παράγει τὴν ταινίαν.

— Ὁ Ἱπποκράτης λέγει· «Ὅσοι ἐρεύγονται μετὰ

τὴν βρῶσιν τοῦ φαγητοῦ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν καὶ ἔχουσι τὰ ὑποχόνδρια ἐξοιδημένα, σημεῖον, ὅτι δὲν ἐκοιμήθησαν ἀρκετὰ καὶ αἱ τροφαὶ μένουσιν εἰσέτι ἐν τῷ στομάχῳ ἄπεπτοι. Οὗτοι πρέπει νὰ κάμνωσι περίπατον καὶ νὰ ἐργάζωνται μέχρι κόπου.

ΠΡΟΓΝΩΣΤΙΚΑ

Ἐὰν τῶν ἀστέρων ἡ λάμψις διακόπτηται, δίχως ν' ὑπάρχωσι νέφη, προδηλοῖ καταιγίδα,

Ἐὰν πέριξ τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης καὶ τῶν ἀστέρων φαίνωνται κύκλοι λευκωποί, σημαίνει βροχήν.

Ἐὰν κατὰ τὴν ὥραν τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου σχηματίζωνται πρὸ αὐτοῦ νέφη, ἔχοντα χρῶμα ἐρυθρόν, προδηλοῦσιν γενικῶς ἄνεμον καὶ ξηρὸν καιρόν.

Ἐὰν μετὰ τὴν βροχήν, τὰ νέφη καταβαίνωσιν ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐπ' αὐτῆς κινοῦνται, σημαίνει καλὸν καιρόν.

Ἐάν, ἐν ᾧ ὑπάρχει κακὸς καιρός, συμβαίνῃ ὁμίχλη δηλοῖ ὅτι ὁ καιρὸς οὗτος μεταβάλλεται εἰς καλόν. Ἐὰν ὅμως ἡ ὁμίχλη γίνεται ἐν ὥρᾳ καλοῦ καιροῦ καὶ ἀνυψωμένη σχηματίζῃ νέφη, σημαίνει κακὸν καιρόν.

Ἐὰν ὁ ὁρίζων δὲν ἔχῃ νέφη, καὶ πνέῃ βόρειας ἄτεμος, προμηνύεται καλὸς καιρός.

Ἐάν, ἀφ' οὗ πνεύσῃ ἄνεμος, ἐπέλθῃ πάχνη, καὶ αὕτη διαλυομένη σχηματίζῃ ὁμίχλην, σημαίνει καιρὸν κακὸν καὶ νοσηρόν.

Ἐὰν ὁ ἄνεμος μεταβάλλῃ συνεχῶς διεύθυνσιν, προδηλοῖ τρικυμίαν.

ΓΝΩΜΙΚΑ—ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Μὰς στοιχίζει περισσότερον νὰ κρημνίζωμεν ἢ νὰ κτίζωμεν ἱσπανικοὺς πύργους.

Τσὰν

Ἡ περιφρόνησις εἶνε πάντοτε ἀξιοπρεπὲς μῖσος.

Περὼν

Ἡ πλάνη ὑπῆρξε πάντοτε ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ.

Οὐγκὼ

—Εἶν' ἄρρωστη ἡ πεθερά μου κι' ἔφερε δυὸ γιατρούς.
— Γιατί δυό;
— Μποροῦσε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πρώτου.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ πρόοδος τοῦ Ἕλληνος ἔγκειται εἰς τὸ νὰ ἀναγνωρίζῃ τὰ σφάλματα τῶν . . . ἄλλων,

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔλεγον ὅτι ἔχομεν δύο πήρας. Λυτὸ δὲν συμβαίνει ἤδη, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶναι πνευματικῶς . . . ἀνάπηροι μὲ ὅλην τὴν πεῖραν ποὺ ἔχουν.

Μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῶ Κόλασιν χωρὶς φωτιά, ἀτμὸν χωρὶς νερό, ἄρθρον ἀντιπολιτευομένης ἐφημερίδος χωρὶς ἀνοησίας, γυναῖκα χωρὶς καθρέπτην.

Ὅλα μεταβάλλονται εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Ἡ κάμπη γίνεται χρυσαλλίς, ὁ βόρβορος σκόνη, μόνον ἡ γυνὴ μένει ἡ ἰδία εἰς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Οἱ ἀψευδέστεροι μάρτυρες τῶν μυστικῶν ἐρώτων εἶνε τὰ ... βρέφη.

Τὸ πνεῦμα εἶναι ἡ δύναμις καὶ . . . ἡ ἀδυναμία μερικῶν.

Ἡ ἀρχὴ λέγουν εἶναι τὸ ἥμυσι τοῦ παντός. Καὶ τὸ τέλος . . . τὸ ἄλλο ἥμισυ.

Δὲν ἠξεύρω διατὶ ὁσάκις βλέπω καμμίαν πενθεράν, μοῦ ἔρχεται πάντοτε εἰς τὸν νοῦν μία . . . αἴτησις διαζυγίου.

Οἱ πολιτικοὶ ἐν Ἑλλάδι ὁμοιάζουν τῆς πουτίγκες· δὲν γεννῶνται κατασκευάζονται.

ΑΝΤΙ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΥ

Ἀπό τινος καιροῦ ὅλος ὁ πεπολιτισμένος κόσμος διατελεῖ ἐν ἀγανακτήσει καὶ καταπεπληγμένος ἀπὸ τὰς θηριωδίας τῶν Βουλγάρων ἐν Μακεδονίᾳ. Τὰ τελευταῖα δὲ ἀναρχικὰ κινήματα τούτων ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἀπέδειξαν ὅτι οὗτοι εἶναι ἀνάξιοι καὶ αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας. Εἶναι ὅμως περίεργον ἐπὶ πόσον ἀκόμη θέλουσιν ἐξακολουθεῖ τὸν ἄνανδρον αὐτῶν ἀγῶνα καὶ ἐπὶ πόσον ἀκόμη ὁ πεπολιτισμένος κόσμος θέλει ἀνέχεται τοὺς μαινομένους αὐτοὺς βανδάλους καὶ δὲν ἐγείρεται σύσσωμος, ὅπως ὁ πέλεκυς τῆς δικαιοσύνης πατάξῃ τούτους τελείως ἀποθρασυνθέντας.

Ὁ μεταξὺ Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας πόλεμος θεωρεῖται ἀναπόφευκτος.

Κ' ἐνῷ οἱ Βούλγαροι κινοῦν πάντα λίθον διὰ τὴν ἐπέκτασιν τῆς Βουλγαρίας μόνον οἱ Ἕλληνες βουλευταὶ δὲν δίνουν μιὰ πεντάρα διὰ τὸ Ρωμαϊκον καὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ ἐργασθοῦν καὶ τὸ πιθανώτερον εἶναι ὅτι εἰς τοιαύτας κρισίμους περιστάσεις ἡμεῖς θὰ ἔχωμεν ὑπουργικὴν κρίσιν.

Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἴχομεν καὶ τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἥρωος τῆς Ἀλαμάνας.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΙΑΚΟΥ

Ὁ Βασιλεὺς ἐθεώρησε καθῆκόν του νὰ τιμήσῃ τὴν ἑορτήν.

Τύποις "Νομικῆς,,